

DECEMBER 2018 - JANUARI 2019

Informatieblad

Laten wij er veel aan denken, nu we ons op het geboortefeest van onze Verlosser gaan voorbereiden, “Hoe wij tot God zijn bekeerd van de afgoderij,” zoals de H. Paulus zegt, “om voortaan de levende en waarachtige God te dienen”. (*I Thess. 1, 9*)

De vormen van afgoderij, vroeger en nu, zijn zeer uiteenlopend: van de verering van kevers, slangen, runderen, zon, maan, sterren, geld, sport, genot, ontucht, ontwikkeling enz. tot de knieval voor de ongebreidelde vrijheid toe!

Alleen onder de heidenen die geen vermoeden hebben van de ware God? Passen we op! Hoe was het dan met het gouden kalf? Had in de Godsopenbaring hetzelfde Israël niet juist het verbod van afgoderij vernomen. Is de strijd van de profeten, vooral Elias, niet ook een les voor ons? Er is maar één ware God!

In Christus kregen we het hoogtepunt van de Godsopenbaring! Maar helaas is het zelfs onder de christenen niet gedaan met afgoderij. En nu tekent zich duidelijk het beeld af: hoe minder Christus, des te meer weer afgoderij!

Wat in ons hart de eerste plaats inneemt, dat is onze god! Het wezen van de afgoderij is: iets, wat dan ook, méér beminnen dan God, op iets, wat dan ook, méér vertrouwen dan op God, wensen, dat we een andere God hadden, dan we in werkelijkheid hebben.

Wartoe de hoogmoedige mens in staat is, liet ons Nero zien, die van zichzelf een afgodsbeeld oprichtte. Deed Herodes niet in zekere zin eender door de nieuwgeboren Koning van de Joden, en welk een Koning, te willen vermoorden?

Een mens kan ook een andere mens verafgoden of God achterstellen door mensenvrees.

Elke afgod stamt uit het niets en keert terug naar het niets, waaruit hij is gekomen. Toen Mozes het gouden beeld van de jonge stier zag, “barste zijn gramschap los”. (*Ex. 32, 19 v.*) Hij greep het kalf, vergruisde het tot stof en strooide het uit over het water, dat hij de afvalligen als boete liet drinken. “Daar, drink het stof van uw god, opdat u eindelijk nuchter mag worden en inzien, hoe onmachtig hij is!”

De koude, wrede en harteloze Mammon is even vergankelijk! Echter, voor velen betekent ‘hebben’ het hoogste in het leven!

In zijn boek *Slechts een ding is noodzakelijk* schrijft Pater B. Naaijken MSC: “Niet in hetgeen iemand bezit, ligt zijn leven, maar in hetgeen hij is. Innerlijk gehalte alleen, karakter, deugd en genade vooral, bepalen de grootheid van de mens. Men blijft altijd klein als men zijn grootte moet ontlenen aan personen en dingen die afhankelijk of vergankelijk zijn. Alles loslaten wat niet eeuwig, niet oneindig is, wijst op adel van ziel, op waarachtige persoonlijkheid. Dan is de omgang met iedereen ook gemakkelijker; men bevoorrecht de rijken niet meer dan de armen en men zal juist wegens innerlijke onafhankelijkheid gemakkelijker handelen zoals God zelf en barmhartigheid betonen waar ellende is”.

Dit wens ik u toe voor de advents- en kersttijd!

Pater Carlo de Beer

Interview met Pater Davide Pagliarani

Algemeen overste van de Priesterbroederschap
St. Pius X

Eerwaarde Pater Pagliarani, u volgt een bisschop op die 24 jaar lang aan het hoofd stond van de Priesterbroederschap St. Pius X, en u bovendien tot priester heeft gewijd. Hoe ervaart u zijn opvolging?

Een soortgelijke vraag werd mij al gesteld toen ik werd aangesteld tot rector van het seminarie in La Reja, waar twee bisschoppen mij al in dit ambt waren voorgedaan. Laten we zeggen: in dit geval is het een beetje ingewikkelder! Bisschop Fellay is een belangrijke fi-

guur in de geschiedenis van de Broederschap, omdat hij de Broederschap regeerde voor een periode die de helft van haar hele bestaan uitmaakt. Gedurende deze lange periode is er geen gebrek aan beproevingen geweest en toch is de Broederschap er nog steeds, en houdt nog steeds de banier van de traditie hoog. Ik denk, dat deze loyaliteit van de Broederschap tegenover haar zending in zekere zin de trouw van mijn voorganger tegenover zijn eigen zending weerspiegelt. Daarom wil ik hem namens iedereen bedanken.

Sommigen willen in u een heel andere persoonlijkheid zien dan in die van uw voorganger. Is er iets waarvan u echt denkt dat u anders bent?

Ik moet toegeven – *cum grano salis* – dat ik onverbeterlijk ben in mijn afkeer van alle elektronische hulpmiddelen zonder uitzondering en zonder de mogelijkheid van een verandering van mening. Bisschop Fellay, aan de andere kant, is een expert op dit gebied ...

Hoe ziet u de Priesterbroederschap St. Pius X, waarover u nu gedurende 12 jaar de leiding hebt?

De Broederschap houdt een schat in haar handen. Er is al vaak op gewezen dat deze schat van de Kerk is. Maar ik denk, dat je kunt zeggen dat zij rechtmatig ook de onze is. Zij is van ons en daarom is de Broederschap volledig een werk van de Kerk. Zelfs nu al!

De traditie is een schat. Maar om haar trouw te bewaren, moeten we ons ervan bewust zijn dat we breekbare vaten zijn. De sleutel tot onze toekomst ligt hier, in het bewustzijn van onze zwakheid en de noodzaak om over onszelf te waken. Het is niet genoeg om het geloof in zijn geheel te belijden als ons leven niet de getrouwe en concrete uitdrukking is van het hele geloof. Volgens de Traditie leven, betekent haar verdedigen, ervoor vechten, strijden, opdat zij eerst en vooral triomfeert in onszelf en in onze families. Dan zal ze uiteindelijk in de hele Kerk kunnen zegevieren.

Onze dierbaarste wens is, dat de officiële Kerk de Traditie niet langer

beschouwt als een last of als een verouderde snuisterij, maar als de enig mogelijke manier om zichzelf te vernieuwen. Grote theologische discussies zijn echter niet genoeg om dit werk uit te voeren: in de allereerste plaats hebben we zielen nodig die bereid zijn voor elke opoffering. Dit geldt zowel voor de geestelijken als voor de gelovigen.

Wijzelf moeten altijd onze kijk op de Traditie vernieuwen, niet alleen op een puur theoretische manier, maar op een waarlijk bovennatuurlijke wijze, in het licht van het Offer van onze Heer Jezus Christus aan het Kruis. Dit zal ons redden van de twee tegengestelde gevaren die elkaar soms tegenspreken: namelijk een pessimistische, bijna defaitistische, vermoeidheid en een zeker uitdrogend intellectualisme. Ik ben ervan overtuigd dat we hier de sleutel hebben om de verschillende moeilijkheden die we kunnen ontmoeten het hoofd te bieden.

Geldt dit ook voor het grootste probleem, de crisis in de Kerk?

Wat zijn de belangrijke onderwerpen vandaag? De roeping, het heiligen van de priesters, de zorg voor de zielen. De dramatische situatie van de Kerk zou niet zo'n psychologische invloed op onze geest moeten hebben dat we niet langer bereid zouden zijn om onze plichten te vervullen. De duidelijkheid moet niet verlamdend zijn: wanneer dat gebeurt, verandert het in duisternis. Door de crisis te zien in het licht van het Kruis, is het mogelijk het evenwicht en afstand te bewaren, die beide onmisbaar zijn om ons een gezond oordeel te garanderen.

De huidige situatie van de Kerk is die van een tragisch verval: het verval van roeping, van het aantal priesters, de religieuze praktijken, het verdwijnen van christelijke gebruiken, het meest elementaire gevoel voor God, dat zich – helaas! – vandaag de dag manifesteert in de vernietiging van de natuurlijke moraal ...

Maar de Broederschap heeft alle middelen om de beweging terug te leiden naar de Traditie. Om precies te zijn, we hebben te maken met twee vereisten:

- aan de ene kant: het behoud van onze identiteit door het verkondigen van de waarheid en de dwaling aan te klagen: “*Prædica verbum: insta opportune, importune: argue, obsecra, increpa* – Verkondig het woord: treed op, welkom of niet; weerleg, berisp en vermaan”. (2 Tim. 4, 2)
- aan de andere kant, “*in omni patientia, et doctrina*, vermaan in alle lankmoedigheid en met alle soort van lering”. (id.) Om degenen tot de Traditie aan te trekken, die in die richting gaan, hen aan te moedigen, hen beetje bij beetje in te leiden tot de strijd en een steeds moediger houding aan te nemen. Er zijn nog steeds eerlijke katholieke zielen die dorsten naar de waarheid. We hebben niet het recht om hen de beker van het water van het Evangelie te ontzeggen uit een houding van onverschilligheid of arrogantie. Vaak zijn het juist deze zielen die onszelf moed schenken door hun eigen moed en inzet.

Dit zijn de twee aanvullende vereisten die we niet kunnen scheiden. Het is niet toegestaan om een van beide te bevoordelen, hetzij om de dwalingen die voortkwamen uit het Tweede Vaticaanse Concilie bloot te leggen, hetzij om diegenen te helpen die zich bewust zijn van de crisis en opheldering nodig hebben. Deze dubbele vereiste is er in de kern maar één, want het is een openbaring van de ene liefde voor de Waarheid.

Hoe realiseer je deze hulp eigenlijk voor zielen die dorsten naar de waarheid?

Ik vind, dat je geen grenzen moet stellen aan de Voorzienigheid die ons de middelen zal geven, die geschikt zijn voor de verschillende situaties. Elke ziel is een wereld in zichzelf, er zit een persoonlijk levensverhaal achter. Je moet ze individueel kennen om ze effectief te kunnen helpen. Het is op de eerste plaats een fundamentele houding waar we voor moeten zorgen. Een eerste bereidheid om te helpen. Niet een illusoire poging om een universele werkmethode vast te stellen, die van toepassing zou zijn op elk individu.

Om concrete voorbeelden te geven, onze seminaries huisvesten momenteel enkele priesters van buiten de Broederschap – drie in Zaitzkofen en twee in La Reja – die duidelijkheid willen hebben in de situatie van de Kerk en die vooral hun priesterschap in zijn geheel willen leven.

Het is uitstraling van het priesterschap, en alleen daardoor, dat de Kerk wordt

teruggegeven aan de Traditie. We moeten deze overtuiging herleven. De Priesterbroederschap St. Pius X viert binnenkort haar 48^e verjaardag. Door Gods genade heeft zij een prachtige verspreiding over de hele wereld; zij heeft werken die overal bloeien, talrijke priesters, districten, priorijen, scholen ... Het nadeel van deze uitbreiding is de onvermijdelijke verzwakking van de geest van de eerste verovering. Zonder het te willen, zijn we meer en meer bezig met het oplossen van de dagelijkse problemen die voortvloeien uit deze ontwikkeling. De apostolische geest kan eronder lijden; de grote idealen dreigen flauw te worden. We zijn met de derde generatie priesters sinds de oprichting van de Broederschap in 1970 ... We moeten de missionaire ijver herontdekken, degene die onze Stichter ons heeft ingeblazen.

Hoe ziet u de relatie in deze crisis, waaronder zoveel traditionele gelovigen lijden, tussen Rome en de Broederschap?

Nogmaals, we moeten proberen een bovennatuurlijk beeld te behouden door te voorkomen dat we van dit probleem een obsessie maken. Want elke obsessie sluit de geest van de betrokken persoon en verhindert hem zijn werkelijke doel, de objectieve waarheid, te bereiken.

Vooraf tegenwoordig moeten we het overhaaste oordeel vermijden, die vaak wordt bevorderd door de moderne communicatiemiddelen. Storten we ons niet op een alleen geldend commentaar op een rooms document

of een gevoelig onderwerp; zeven minuten om het te improviseren en een minuut om het online te zetten ... een 'primeur' hebben en een hipe te creëren, dat is eigen aan de nieuwe media, maar de informatie die ze op deze manier presenteren, is erg oppervlakkig en – wat erger is – op de lange termijn maken ze alle serieuze, diepe reflectie, onmogelijk. De lezers, de luisteraars, de toeschouwers maken zich bang, maken zich zorgen ... Deze angst beïnvloedt de manier waarop ze informatie ontvangen. De Broederschap heeft teveel geleden onder deze ongezone en – uiteindelijk – wereldlijke tendens, die we allemaal dringend moeten proberen te corrigeren. Hoe minder verbonden we zijn met internet, hoe meer we gemoedsrust en sereniteit van het oordeel zullen herontdekken. Hoe minder schermen we hebben, hoe beter we in staat zullen zijn om een objectieve evaluatie van de werkelijke feiten en van hun exacte betekenis te maken.

Wat zijn de reële feiten met betrekking tot onze verhoudingen met Rome?

Sinds de leerstellige gesprekken met de Romeinse theologen kun je zeggen, dat we worden geconfronteerd met twee bronnen van communicatie. Twee soorten relaties die worden weergegeven op niveaus die goed moeten worden onderscheiden:

1. Een officiële bron, over het algemeen toegankelijk, duidelijk, die altijd uitleg van ons vereist, met in essentie consistente doctrinaire inhoud.

2. Een andere bron van informatie is dit of dat lid van de Curie, in particuliere, interessante uitwisseling. Het bevat nieuwe elementen over de relatieve waarde van het concilie, over dit of dat andere leerstellige punt ... Dit zijn niet-gepubliceerde debatten, interessant en zeker de moeite van het nastreven waard. Maar dit zijn niets meer dan informele gesprekken, half officieel, privé, terwijl op het officiële niveau – ondanks enige vooruitgang in de taal – dezelfde eisen altijd worden herhaald.

Natuurlijk nemen we goed kennis van wat er privé positief wordt gezegd, maar dit is niet in de ware zin van Rome afkomstig. Dit zijn goedbedoelende en schuchtere Nicodemussen. Ze maken geen deel uit van de officiële hiërarchie. Daarom moet men zich houden aan de officiële documenten en uitleggen waarom we ze niet kunnen accepteren.

Recente officiële communiqués – bijv. de brief van kardinaal Müller van juni 2017 – getuigen altijd van dezelfde eis: het concilie moet bij voorbaat worden aanvaard, en daarna is er de mogelijkheid om de besprekingen voort te zetten over wat niet duidelijk is voor de Broederschap; door deze benadering van de kant van Rome worden onze objectieve bezwaren tot subjectieve lees- en begripsmoeilijkheden gedgegradeerd. Ze beloven ons te helpen, zodat wij goed kunnen begrijpen wat het concilie echt wilde zeggen. De Romeinse autoriteiten maken van deze voorafgaande erkenning een kwestie

van geloof en principe. Ze zeggen het nadrukkelijk. Hun eisen van vandaag zijn hetzelfde als 30 jaar geleden. Het Tweede Vaticaans Concilie moet worden aanvaard als deel van de continuïteit in de kerkelijke Traditie, dat als een onderdeel in deze Traditie moet worden geïntegreerd. Erkend wordt dat er bedenkingen van de Broederschap kunnen zijn die uitleg behoeven. Maar in geen geval een afwijzing van de leringen van het concilie zoals ze zijn: hier spreekt eenvoudig het leergezag!

Maar hier is nu precies het probleem, altijd hetzelfde punt, en we kunnen er niet omheen: Wat is het dogmatische gezag van een concilie dat wilde pastoraal zijn? Wat is de waarde van die nieuwe, door het concilie afgekondigde principes, die systematisch, consequent en in perfecte continuïteit werden toegepast op datgene wat tot dan toe werd onderwezen door precies dezelfde hiërarchie, die verantwoordelijk is voor het concilie als voor de post-conciliaire ontwikkeling? Dat *feitelijke* concilie is het concilie van de godsdienstvrijheid, de collegialiteit, het oecumenisme, van de ‘levende traditie’ ... Het is helaas niet het resultaat van een verkeerde interpretatie. Het bewijs hiervan is dat dit *feitelijke* concilie nooit door de bevoegde autoriteit is verbeterd of gecorrigeerd. Het brengt een geest, een lering, een manier om de Kerk te begrijpen, die een obstakel vormen voor de heiliging van zielen. De dramatische gevolgen hiervan zijn voor alle eerlijk denkende mensen en allen die van goede wil zijn klaarbijkelijk. Dit *feitelijke* con-

cilie, dat zowel een verkondigde leer als ook een levenswijze inhoudt, werd het ‘volk van God’ opgedrongen. We weigeren dat te aanvaarden als een concilie gelijk met de andere. Daarom bespreken we de autoriteit van het concilie, maar altijd in een geest van naastenliefde, omdat we niets anders willen dan het welzijn van de Kerk en de redding van de zielen. Onze discussie is geen eenvoudig theologisch steekspel en in feite gaat het om onderwerpen die niet ‘betwistbaar’ zijn: het is het leven van de Kerk dat op het spel staat, onbetwistbaar. En daarover zal God ons beoordelen.

In dat opzicht houden we vast aan de officiële teksten van Rome, met respect, maar ook met realisme; het gaat niet om rechts of links, hard of laks: het gaat erom dat je realistisch bent.

Wat is er in deze tijd van wachten te doen?

Ik kan alleen antwoorden door enkele prioriteiten te noemen. Ten eerste om te vertrouwen op de Voorzienigheid, die ons niet in de steek kan laten en die ons altijd tekenen van bescherming en welwillendheid heeft gegeven. Twijfelen, aarzelen, vragen om andere garanties van haar kant zou een ernstig gebrek aan dankbaarheid zijn. Onze stabiliteit en kracht hangen af van ons vertrouwen in God: ik vind dat we onszelf over dit onderwerp moeten onderzoeken.

Bovendien is het elke dag nodig om de schat die we in onze handen hebben te herontdekken, om te onthouden dat deze schat van Onze-Lieve-Heer zelf

bij ons komt en dat het Hem Zijn Bloed heeft gekost. Het is door regelmatig onszelf voor de grootsheid van deze verheven werkelijkheden te plaatsen dat onze zielen op de gebruikelijke manier zullen aanbidden en zich behoorlijk zullen versterken voor de dag van de beproeving.

We moeten ons ook steeds meer zorgen maken over de opvoeding van de kinderen. We moeten rekening houden met het doel dat we willen bereiken en niet bang zijn om met hen te praten over het Kruis, de passie van onze Heer, Zijn liefde voor de kleintjes, het Offer. Het is absoluut noodzakelijk dat de zielen van de kinderen al op jonge leeftijd worden gegrepen door de liefde van onze Heer, voordat de geest van de wereld hen kan verleiden en in vervoering brengen. Dit is een topprioriteit en als we niet kunnen leveren wat we hebben ontvangen, is dit een teken dat we niet overtuigd genoeg zijn.

Tenslotte moeten we vechten tegen een zekere intellectuele luiheid: het is de doctrine die zijn bestaansreden geeft voor onze strijd voor de Kerk en voor de zielen. We moeten ons inspannen om onze analyse van de huidige grote gebeurtenissen bij te werken, in het licht van de eeuwige doctrine, zonder tevreden te zijn met het luie ‘*copy and paste*’ dat het internet – wederom – helaas in de hand werkt. De wijsheid plaatst en herplaatst alles op orde, op elk moment, en alles vindt zijn juiste plaats.

Wat kunnen de gelovigen in het bijzonder doen?

Bij de Mis ontdekken de gelovigen de echo van het *epheta*, ‘open u’; uitgesproken door de priester bij de doop. Hun ziel opent zich opnieuw voor de genade van het Heilig Offer. Zelfs als ze klein zijn, zijn de kinderen die de Mis bijwonen gevoelig voor de heilige betekenis van de traditionele liturgie. Vooral het bijwonen van de Mis maakt het leven van getrouwde stellen met al zijn beproevingen vruchtbaar, en geeft het een diepe bovennatuurlijke zin, want de genaden van het sacrament van het huwelijk vloeien voort uit het Offer van onze Heer. Het deelnemen aan de Mis herinnert hen eraan dat God hen wil gebruiken als medewerkers van het mooiste van zijn werken: de zielen van hun kinderen heiligen en beschermen.

Tijdens zijn jubileum in 1979 nodigde Mgr. Lefebvre ons uit voor een kruistocht van de Mis, omdat God het priesterschap wil herstellen, en, door het priesterschap het gezin, dat vandaag van alle kanten wordt aangevallen. Zijn visie was toen profetisch, vandaag is het een vaststelling geworden die iedereen kan doen. Wat hij toen voorzag, hebben we nu voor ogen:

“Wat moet er nog gebeuren, mijn beminde broeders? Als we ons verdiepen in dit grote mysterie van de Mis, denk ik, dat ik kan zeggen dat we een kruistocht moeten beginnen. Komt u op voor het Heilig Misoffer, voor het Bloed van onze Heer Jezus Christus. Komt u op voor deze onoverwinnelijke rots en voor deze onuitputtelijke bron van genade, voor het Heilig Misoffer, zoals we het elke dag zien. Jullie zijn hier, omdat je van het Heilig Misoffer houdt.

Waarom zijn deze jonge seminaristen in het seminarie van Ecône, van de Verenigde Staten, in Duitsland? Waarom zijn ze daar? Zij komen naar onze seminaries voor de Heilige Mis, voor de Heilige Mis van altijd, die de bron van genaden is, de bron van de Heilige Geest, de bron van de christelijke beschaving, wanneer ze door de priester opgedragen wordt. Welnu, we moeten een kruistocht beginnen. Deze kruistocht moet voor dit eeuwige begrip van het offer opkomen, om de christenheid opnieuw te herscheppen, een christendom te herstellen zoals de Kerk haar wenst en altijd heeft voortgebracht, met dezelfde grondbeginselen, hetzelfde Misoffer, dezelfde sacramenten, dezelfde catechismus en dezelfde Heilige Schrift.” (Preek van Mgr. Lefebvre ter gelegenheid van zijn priesterjubileum, op 23 september 1979 te Parijs, Porte de Versailles).

Dit christendom moet elke dag vernieuwd worden door de getrouwe vervulling van onze plicht van staat, waar de goede God ons heeft geplaatst. Sommige mensen betreuren terecht dat de Kerk en de Broederschap niet dat zijn wat ze zouden moeten zijn. Ze vergeten, dat ze zelf de middelen hebben om het te verhelpen, in hun plaats, door hun persoonlijke heiliging. Daar is iedereen Algemeen Overste. Daar is geen Algemeen Kapittel nodig om gekozen te worden. Men moet elke dag dit deel van de Kerk heiligen, waar men zelf de hoogste heer en meester is, nl. zijn eigen ziel!

Mgr. Lefebvre vervolgde: “We moeten dit christendom herscheppen, en jullie,

geliefde broeders, jullie zijn het zout van de aarde en het licht van de wereld (*Mt 5, 13-14*); tot u richt zich Onze Heer Jezus Christus en zegt: ‘Verspil niet de vrucht van Mijn Bloed, laat Mijn Golgotha niet in de steek, laat Mijn Offer niet varen’. En de Maagd Maria, die in de nabijheid het Kruis staat, zegt u hetzelfde. Haar hart werd doorboord. Zij was vol van lijden en leed. Ze was echter ook vervuld met vreugde doordat ze zich met het Offer van haar goddelijke Zoon verenigde. Zij zegt het u, wees christenen, wees katholieken, laat u niet meeslepen door al deze wereldse ideeën, door al die stromingen van gedachten in de wereld die ons tot zonde en tot de hel trekken! Als we onze Heer willen volgen, en we moeten het, laat ons dan het kruis dragen. Volgen we Hem na, in Zijn Kruis, Zijn lijden en in Zijn Offer.

De stichter van de Priesterbroederschap St. Pius X lanceerde een kruistocht van jonge mensen, van christelijke gezinnen, van gezinshoofden en van priesters. Hij drong aan met een welsprekendheid, die ons vandaag, veertig jaar later, nog raakt, want we zien hoezeer deze remedie van toepassing is op het huidige kwaad:

“De erfenis die Jezus Christus ons gaf is Zijn Offer, Zijn Bloed, Zijn Kruis. En dat is de gisting van alle christelijke beschavingen en van wat ons naar de hemel moet leiden. (...) Bewaar dit testament van onze Heer Jezus Christus! Bewaar de H. Mis van altijd! Dan zal u de christelijke cultuur weer zien opbloeien”.

Veertig jaar later kunnen we niet ontsnappen aan deze kruistocht; het vraagt om een nog grotere ijver en een nog zelfs groter enthousiasme voor de dienst aan de Kerk en de zielen. Zoals ik aan het begin van dit interview zei, is de Traditie volledig van ons, maar deze eer schept een serieuze verantwoordelijkheid: we zullen worden beoordeeld op onze trouw in het overbrengen van wat we hebben ontvangen.

Eerwaarde Pater Pagliarani, laat ons voor het afsluiten een meer persoonlijke vraag stellen. Heeft de last die op 11 juli jl. op u viel u niet bang gemaakt?

Ja, ik moet toegeven dat ik een beetje bang was en dat ik zelfs in mijn hart aarzelde voordat ik het accepteerde. We zijn allemaal breekbare vaten en dit geldt ook voor degene die is gekozen tot Algemeen Overste: ook al is het een vat dat iets zichtbaarder en iets groter is, het is niet minder breekbaar.

Alleen de gedachte aan de Heilige Maagd heeft me in staat gesteld de angst te overwinnen: ik vertrouw op haar alleen op en doe het volledig. Zij is niet uit klei, maar ze is van ivoor, zij is geen breekbare vaas, omdat ze een onneembare toren is: *turris eburnea*. Ze is als een leger in slagorde, *terribilis ut castrorum acies ordinata*, en zij weet van tevoren, dat de overwinning het enige mogelijke resultaat is van alle gevechten: “Uiteindelijk zal mijn Onbevlekt Hart triomferen”.

(Bron: FSSPX / MG - FSSPX.Actualités van 12/10/18)

Persbericht van de Priesterbroederschap St. Pius X

over de ontmoeting tussen Kardinaal Ladaria en Pater Pagliarani

Op donderdag 22 november 2018 begaf zich Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, op uitnodiging van Kardinaal Louis Ladaria Ferrer, prefect van de Congregatie van de Geloofsleer, naar Rome. Pater Pagliarani werd door Pater Emmanuel du Chalard begeleid, Kardinaal Ladaria door Mgr. Guido Pozzo, secretaris van de Pauselijke Commissie “Ecclesia Dei”.

Het gesprek vond tussen 16u30 en 18u30 plaats in het gebouw van de Congregatie voor de Geloofsleer. Het bood Kardinaal Ladaria en Pater Pagliarani de mogelijkheid elkaar voor het eerst te ontmoeten en de stand van de betrekkingen tussen de H. Stoel en de Priesterbroederschap St. Pius X, sinds de keuze van haar nieuwe Algemeen Overste, juli dit jaar, te bespreken.

Gedurende de ontmoeting werd eraan vastgehouden dat het principiële probleem daadwerkelijk van leerstellige aard is en dat noch de Priesterbroederschap noch Rome eraan voorbij kan komen. Juist vanwege dit niet te overbruggen geschil in de leer was sinds zeven jaar iedere poging een voor beide partijen acceptabel ontwerp van een leerstellige verklaring uit te werken, zonder succes gebleven. Vandaar blijft de leerstellige vraag absoluut van grootste betekenis.

De Heilige Stoel zegt niets anders, wanneer er officieel verklaard wordt dat het bereiken van een rechtsstatus voor

de Priesterbroederschap alleen slechts na ondertekening van een leerstellig document kan volgen.

Dit spoort de Priesterbroederschap aan de theologische discussie weer te beginnen in het bewustzijn dat Onze Lieve Heer van haar niet per sé verlangt haar gesprekspartner te overtuigen, maar het geloofsgetuigenis zonder compromis voor de Kerk te dragen. De toekomst van de Priesterbroederschap ligt in de handen van de Voorzienigheid en de allerheiligste Maagd Maria, zoals heel haar geschiedenis van de stichting tot nu aantoon.

De leden van de Priesterbroederschap willen niets anders dan de Kerk dienen en werkzaam aan haar vernieuwing bijdragen, indien nodig met wegcijferen van zichzelf voor haar zege. Maar zij kunnen noch de weg, noch de voorwaarden, of het moment hiervan kiezen, wat alleen God toekomt.

Menzingen, 23 november 2018

Ze hebben Hem onttroond

Hoofdstuk 16 De liberaal katholieke mentaliteit.

*Er zijn zwakheden die ontaarden in tirannie.
Er zijn uitingen van boosaardige zwakzinnigheid en
er zijn overwonnenen die terecht de nederlaag lijden.*

Charles Maurras

Een geestesziekte

Het liberale katholicisme is méér dan een stuk verwarring. Het is een “geestesziekte”¹: de geest komt er niet meer toe om eenvoudigweg in de waarheid rust te vinden. De geest durft nauwelijks iets te verzekeren, of onmiddellijk dringen er zich tegenwerpingen aan hem op die hij, naar hij meent, niet mag afwijzen. Paus Paulus VI was echt het type van zo’n persoon met een gespleten geest en met twee gezichten – wat zelfs fysiek op zijn gezicht te lezen stond – eeuwig tussen tegenstrijdigheden heen en weer geslingerd en onder druk van een slingerbeweging die bleef weifelen tussen traditie en nieuwigheden. Sommigen zullen misschien zeggen: intellectuele schizofrenie.

Ik denk, dat pater Clérissac de ware aard van die ziekte dieper heeft gepeild. Hij schrijft²: “Het is een gebrek aan onkreukbaarheid van de geest, van een geest die niet genoeg vertrouwen heeft in de waarheid”:

“Dat gebrek aan geestelijke onkreukbaarheid in perioden van liberalisme

is psychologisch te verklaren uit twee duidelijke eigenschappen: de liberalen zijn uiterst ontvankelijk voor indrukken en ze zijn gejaagd. Ontvankelijk voor indrukken zijn ze, omdat ze maar al te gemakkelijk de geesteshouding van hun tijdgenoten overnemen; en gejaagd omdat ze, uit vrees die verschillende geesteshoudingen te kwetsen, voortdu-

Jacques Loew o.p., eerste priesterarbeider in Frankrijk

rend vol onrust bezig zijn met hun apolo-
gie. Ze schijnen zelf te lijden onder
de twijfels die ze bestrijden. Ze hebben
niet genoeg vertrouwen in de waarheid.
Ze willen teveel rechtvaardigen, teveel
aantonen, te veel aanpassen of zelfs te-
veel verontschuldigen”.

Met de wereld in harmonie komen

Te veel verontschuldigen! Hoe goed is
dat gezegd: Ze willen heel het verleden
van de Kerk wel verontschuldigen: de
kruistochten, de inquisitie, enz. Maar
rechtvaardigen en bewijzen doen ze
heel beschroomd, vooral als het om de
rechten van Jezus Christus gaat. Aan-
passen echter, dat doen ze van harte,
dat is hun principe:

“Ze gaan uit van een praktisch beginsel
en van een naar hun mening onbetwist-
baar feit, nl. dat de Kerk in het concrete
milieu waarin ze haar goddelijke zen-
ding moet vervullen, niet gehoord kan
worden zonder dat ze een weg heeft ge-
vonden om met dat milieu eendrachtig
samen te leven”.³

Zo zullen de modernisten later de predi-
king van het Evangelie willen aanpassen
aan de zogenaamd wetenschappelijke
kritiek en aan de valse immanentistische
filosofie van het tijdperk, “en zullen ze
proberen de christelijke waarheid toe-
gankelijk te maken voor geesten die ge-
drild zijn in het afwijzen van het boven-
natuurlijke”.⁴ Om diegenen die niet in
het bovennatuurlijke geloven te bekeren,
moet men volgens hen de Openbaring
van Onze Lieve Heer, de genade en de
wonderen dus buiten beschouwing la-
ten ... Als je met atheïsten te doen hebt,
praat dan niet met hen over God, maar
pas je aan hen aan, aan hun gevoelens
en hun denkwijze! In ruil daarvoor zal
je een marxistische christen worden en
zullen zij jou hebben bekeerd!

La Mission de France (het werk van de
Franse priesterarbeiders) hield er ten op-
zichte van het apostolaat in de arbeiders-
wereld dezelfde redenering op na, en veel
priesters doen dat ook nu nog; als wij de
arbeiders willen bekeren, dan moeten we
met hen gaan werken, dan moeten we niet
als priesters voor de dag komen, maar hun
zorgen mee dragen en hun eisen leren ken-
nen. Zo zullen wij het zuurdesem in het
deeg worden ... Maar daardoor hebben
die priesters zich bekeerd tot opruiers in
de vakbond. “Ja,” zullen ze zeggen, “maar
u begrijpt toch wel, dat we helemaal in dat
milieu moesten opgaan zonder de mensen
voor het hoofd te stoten of hen de indruk
te geven, dat we ze wilden kerstenen en
hun de waarheid wilden opdringen”. Wat
een vergissing! Die mensen, die het geloof
hebben verloren, dorsten naar de waar-
heid. Ze hongeren naar het brood van de
waarheid dat die priesters niet meer voor
hen wilden breken!

Ook bij de missionarissen is men met hetzelfde betoog komen aandragen: Neen, begin toch niet met aan die arme inboorlingen, wier grootste ellende is, dat ze van honger dreigen te sterven, Jezus Christus te prediken! Geef hun eerst te eten, geef verder werktuigen, leer hen werken, breng hun het alfabet bij, hygiëne ... en de anticonceptie, waarom niet? Maar spreek hun niet over God, ze hebben immers een lege maag! Maar ik zeg: juist omdat ze doodarm zijn, zijn ze buitengewoon toegankelijk voor het Rijk der Hemelen, voor het “zoek eerst het Rijk Gods”. Juist daarom zijn ze toegankelijk voor de Goede God, die hen bemint en voor hen heeft geleden, opdat ook zij in hun ellende deelhebben aan de Verlossing door Zijn lijden. Maar als u zich wilt verplaatsen in hun toestand, dan bereikt u alleen maar, dat ze gaan schreeuwen over het hun aangedane onrecht, en bittere haat gaan koesteren. Brengt u hen echter God, dan helpt u ze geestelijk overeind, dan voedt u ze op en maakt u ze in de ware zin van het woord rijk.

Zich met de beginselen van 1789 verzoenen

Wat de politiek betreft, zien de liberalen in de beginselen van 1789 christelijke waarheden, al zijn ze zeker wel wat besmeurd. Maar eenmaal gezuiverd, kunnen die moderne idealen eigenlijk heel goed door de Kerk tot de hare worden gemaakt: vrijheid, gelijkheid, broederschap, democratie (als ideologie) en pluralisme. Dat is de dwaling die door Pius IX in de *Syllabus* wordt veroordeeld: “De opperherder van Rome kan en moet het op een akkoordje gooien met de vooruitgang, het liberalisme en de moderne beschaving, en zich ermee verzoenen”.⁵

“Het is nu eenmaal zo, [verklaart de liberale katholiek], we kunnen niet eindelijk blijven ingaan tegen de ideeën van de tijd, we kunnen niet tegen de stroom in blijven roeien en voor achterlijk of reactionair blijven doorgaan.” Men wil niet meer erkennen, dat er een onoverbrugbare kloof is tussen de Kerk

en de laïcistische, liberale geest zonder God. Men wil tegenstrijdige dingen met elkaar verzoenen. Men wil Kerk en revolutie, Onze Heer Jezus Christus en de vorst van deze wereld tot elkaar brengen. We kunnen ons echter geen goddelozer plan voorstellen, geen initiatief dat de christelijke geest, de goede strijd om het geloof en het élan van de kruisvaarders, d.w.z. de ijver om de wereld voor Jezus Christus te veroveren, meer doet verslappen.

Van lafhartigheid naar geloofsafval

In heel dat quasi-katholieke liberalisme zit een gebrek aan geloof, of, juist gezegd, een gebrek aan geest van geloof, die een geest van totaliteit is: alles aan Jezus Christus onderwerpen, alles herstellen, “alles samenvatten in Christus”⁶ zoals de H. Paulus zegt. Men durft geen aanspraak te maken op alle rechten van de Kerk, maar berust zonder strijd, men legt zich heel gemakkelijk neer bij de deconfessionalisering en is het er tenslotte mee eens. Dom Delatte en kardinaal Billot karakteriseren die neiging tot geloofsverzeking heel juist:

“Een brede kloof scheidde voortaan [met Falloux en Montalembert aan de liberale kant in het Frankrijk van de 19^e eeuw] de katholieken in twee groepen: zij wier eerste zorg was de vrijheid van de Kerk en de handhaving van haar rechten in een nog christelijke maatschappij, en zij die op de eerste plaats probeerden vast te stellen hoeveel christendom de moderne maatschappij nog kon verdragen, om vervolgens

de Kerk uit te nodigen zich daartoe te beperken.”⁷

Heel het liberale katholicisme, zegt Billot, zit vast in een volgehouden dubbelzinnigheid: “het verwarren van verdraagzaamheid met vrijzinnigheid”:

“De vraag die tussen liberalen en ons opkomt (...) is niet of wij, gezien de slechte wereld, geduldig moeten dragen wat we niet kunnen veranderen en of wij niet tegelijkertijd moeten werken om groter kwaad te verhinderen en al het goede te verrichten dat wij nog kunnen doen; ... neen, de vraag is juist of wij [de nieuwe toestand] wel kunnen goedkeuren, of wij de grondbeginselen van die zaak wel kunnen toejuichen en die, evenals de zogenaamd katholieke liberalen, wel door woord, leer en geschrift mogen propageren”.⁸

Zo zal iemand als Montalembert zich door zijn slogan “de vrije Kerk in de vrije staat”⁹ opwerpen als voorvechter van de scheiding tussen Kerk en staat, en niet willen toegeven, dat die wederkerige vrijheid noodzakelijk moet uitlopen op een situatie waarin de Kerk als slavin onderworpen is aan een staat die haar uitplundert. Zo zal ook een de Broglie een liberale kerkgeschiedenis schrijven, waarin de buitensporigheden van de “christelijke” caesars het winnen van de weldaad van de christelijke grondwetten. Dan is er nog een zekere Piou, die de heraut wordt van de aansluiting van de Franse katholieken bij de republiek: niet zozeer bij het concreet bestaande republikeinse bewind als wel bij de democratische en liberale ideologie. Jacques Ploncard d’Assac¹⁰

haalt hier het volgende lied van de Ac-

tion Libérale Populaire van Piou uit de jaren 1900 aan:

*Nous sommes d'action libérale,
Nous voulons vivre en liberté
Pour, ou non, à volonté.
La liberté, c'est notre gloire,
Crions: "Vive la Liberté!"
Nous voulons croire ou ne pas croire.*

Wij zijn van de liberale actie,
Wij willen in vrijheid leven
En naar goeddunken vóór of tegen zijn
De vrijheid is onze roem,
Wij roepen: "Leve de vrijheid!"
Wij willen geloven of niet geloven.

Refrein:

*Acclamons l'action libérale
Libérale, libérale
Pour tous que la loi soit égale,
Soit égale.
Vive l'action libérale de Piou.*

Laten we de liberale, liberale,
de liberale actie toejuichen!
Moge voor allen dezelfde wet gelden
dezelfde wet.
Leve de liberale actie van Piou!

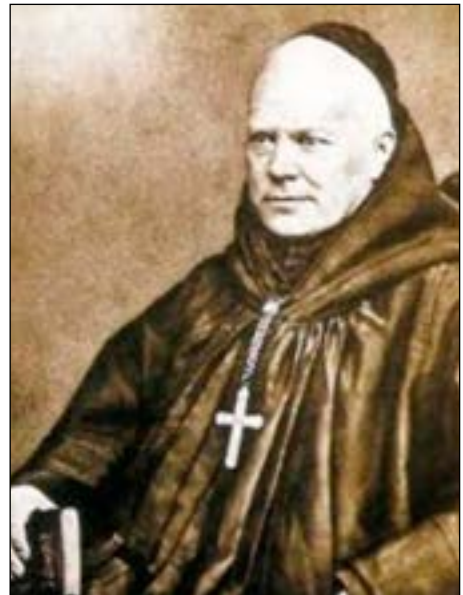
De liberale katholieken van 1984 deden niet anders, toen ze in de straten van Parijs hun lied van de vrije school zo inzetten:

“Vrijheid, vrijheid, je bent de enige waarheid!”

Wat een ramp, die liberale katholieken!
Ze stoppen het geloof in hun zak en maken de beginselen van de wereld tot de hunne. Welk een ontzaglijke schade hebben ze door hun gebrek aan geloof en door hun afvalligheid aan de Kerk toegebracht!

Ik eindig met een bladzijde van Dom Guéranger, vol van de geest van geloof waarover ik u heb gesproken:

“Tegenwoordig heeft de maatschappij meer dan ooit (...) sterke en consequente leerstellingen nodig. Te midden van de algemene verwarring van ideeën kan alleen een vaste, krachtige

belijdenis zonder bijmengsels geloof vinden. Door compromissen te sluiten, komt men steeds verder van huis, en elk compromis neemt ook nog een stuk waarheid mee (...). Kom dus voor

de dag zoals u eigenlijk bent, als overtuigde katholieken (...)! Aan de volle, onvoorwaardelijke belijdenis van het geloof is genade verbonden. Zo'n belijdenis, zegt ons de apostel, geeft de zaligheid aan hen die ze afleggen. De ervaring bewijst dat ze ook tot zaligheid strekt van hen die ze aanhoren".¹¹

1. Abbé Augustin Roussel, *Libéralisme et catholicisme*, blz. 16.
2. Humbert Clérissac O.P., *Le mystère de l'Église*, hfdst. 7.
3. *Dictionnaire de théologie catholique*, bd. IX, kol. 509.
4. Jacques Marteaux, *Les catholiques dans l'inquiétude*.
5. Veroordeelde stelling nr. 80, Dz 1780.
6. *Ef 1*, 20.
7. *Vie de Dom Guéranger*, dl. 2, blz. 11.
8. Kardinaal Billot, *Lumière de la théologie*, blz. 58-59.
9. Toespraak te Mechelen op 20 augustus 1863.
10. *L'Église occupée*, DPF, 1975, blz 136.
11. *Le sens chrétien de l'histoire*, Nouvelle Aurore, 1977, blz. 31-32

Hoofdstuk 17 De pausen en het liberale katholicisme

*“Het katholieke liberalisme
is een echte ramp.”*

Pius IX

Abbé Roussel heeft in zijn boek¹ een hele reeks verklaringen van Paus Pius IX verzameld, verklaringen waardoor de liberaal katholieke poging om de Kerk met de revolutie te verenigen wordt veroordeeld. Hier volgen er een paar, die wij best eens mogen overwegen.

“Uw land lijdt onder de vermenging van beginselen. Daardoor kan het de goddelijke zegeningen niet verdienen. Ik zal het kind onomwonden bij zijn naam noemen: wat ik vrees, zijn niet al die arme sukkels van de Parijse Commune ... wat ik vrees, is die ongelukkige politiek, dat katholieke liberalisme. Dat is de echte ramp ... Ik vrees dat welles-nietes-spelletje dat de godsdienst zou kunnen vernietigen. Zeker, wij moeten de liefde beoefenen en alles doen wat we kunnen om de verdwaalden weer naar huis te brengen. Maar daarvoor hoeven we toch hun opvattingen niet te delen”.²

*

“Eerbiedwaardige broeder, [de bisschop van Quimper], zeg de leden van de Katholieke Bond toch dat Wij, telkens als Wij de openlijke aanhangers van liberale opvattingen hebben berispt, niet hen die de Kerk haten bedoelen waar we niet op hoefden te wijzen, maar diegenen op wie Wij kort geleden nog de aandacht hebben gevestigd. Dat zijn zij die het verborgen virus van de liberale beginselen, die ze met de melk hebben opgezogen, in stand houden en voeden onder voorwendsel dat het niet duidelijk met een kwade geest besmet is en volgens hen dus niet schadelijk kan zijn voor het geloof. Dat zijn zij die het gif lichtvaardig op anderen overbrengen, en zo het zaad verspreiden van de revoluties waardoor de wereld allang wordt geschokt”.³

*

“Ofschoon de kinderen van de wereld handiger zijn dan de kinderen van het licht, zouden hun listen [die van de vijanden van de Kerk] zonder twijfel minder succes hebben, als velen onder de naamkatholieken hun geen vriendenhand boden. Helaas, er zijn er die met onze vijanden schijnen te willen optrekken. Ze spannen zich door middel van zogenaamd ‘liberaal katholieke’ leerstellingen in voor een verbond tussen licht en duisternis, voor een vergelijk tussen recht en onrecht. Die leerstellingen berusten op zeer verderfelijke beginselen. Ze praten de wereldlijke macht naar de mond, wanneer die inbreuk maakt op de rechten van de godsdienst, en brengen het volk ertoe, de meest onrechtvaardige wetten goed te

keuren of tenminste toe te laten, alsof er niet geschreven stond dat niemand twee heren dienen kan. Wel, zulke lieden zijn zeker gevaarlijker en verderfelijker dan openlijke vijanden, zowel omdat zij, misschien zonder het zelf te vermoeden, elkaar helpen zonder dat het gemerkt wordt, als omdat zij, balancerend op de uiterste grens van wat nog niet formeel veroordeeld is, een schijn van rechtschapenheid en onberispelijkheid in de leer weten op te houden. Zo lokken zij onvoorzichtige, irenisch gezinde personen aan en bedriegen zij rechtschapen mensen die tegen een openlijke dwaling in opstand zouden komen. Op die manier kweken zij verdeeldheid, verscheuren zij de eenheid en verzwakken zij de krachten die zouden moeten worden gebundeld om ze vereend tegen de vijand te keren ...”⁴

*

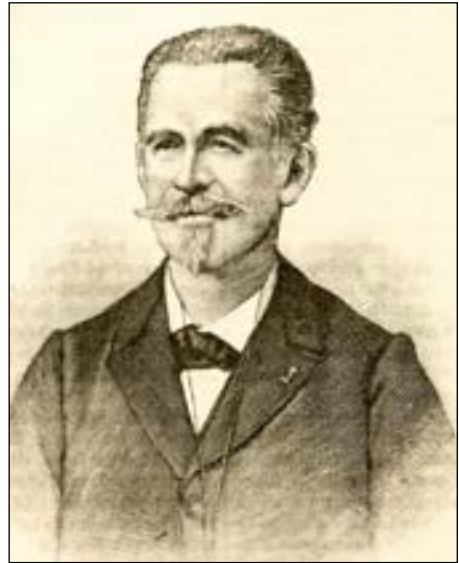
“Wij kunnen alleen maar blij zijn dat u de taak op u hebt genomen om de beslissingen van Onze Syllabus te verdedigen en uit te leggen, vooral de besluiten die het quasi katholieke liberalisme veroordelen. Daar dat een groot aantal aanhangers telt, zelfs onder rechtschapen mensen, en minder van de waarheid schijnt af te wijken, is het gevaarlijker voor de anderen en bedriegt het gemakkelijker de mensen die niet zo op hun hoede zijn. Omdat het ongemerkt en geniepig de katholieke geest aantast, sloopt het de krachten van de katholieken en vermeerdert het die van de vijanden”.⁵

*

Hoe durven liberale katholieken na zulke veronderstellingen nog ontkennen dat ze verdienen verraders, overlopers en gevaarlijke vijanden van de Kerk genoemd te worden!

Om onze verhandeling over het liberale katholicisme in het algemeen te besluiten, volgt hieronder nog het oordeel van een gezaghebbend getuige: Emile Keller, een Franse afgevaardigde in 1865, die in zijn boek *Le Syllabus de Pie IX - Pie IX et les principes de '89* schrijft:

“Wat is dat toch voor een compromis, waar men nu al jarenlang op uit is en dat men tegenwoordig al maar sterker wil opdringen? Welke ruimte wil men voor de Kerk nog laten in een gebouw waar ze onmiddellijk buitengesloten zou worden? Liberalen en bestuurders accepteren haar graag als hulpkracht, maar willen buiten haar invloed en los van haar gezag hun volledige onafhankelijkheid, hun onbeperkte soevereiniteit en hun vrijheid van handelen bewaren. Ze willen haar wel het gebied van het geweten laten, mits zij van haar kant de politiek aan hen overlaat en erkent dat de moderne, onder de naam “beginselen van ‘89” bekende ideeën, sociaal zeer doeltreffend zijn. Heel wat edelmoedige geesten lopen in die val en begrijpen niet, hoe men zulke, toch zo bescheiden, voorstellen kan weigeren. Sommigen verwijderen zich van de Kerk in de dwaze mening dat die echt de vooruitgang en de vrijheid afwijst. Anderen zijn wel van het tegendeel overtuigd, maar durven de voortreffelijkheid van de moderne leuzen niet te ontkennen en doen ijverig moeite om de Kerk de

aangeboden verzoenende hand te doen aannemen. Met veel goede wil menen ze zichzelf te mogen wijsmaken dat, enkele nuances daargelaten, de beginselen van 1789 zuiver christelijke beginselen zijn. Men zou echt van de omstandigheden profiteren, als men ze overnam en de H. Stoel ertoe kon brengen om ze stap voor stap en heel geleidelijk te erkennen en te zegenen”.⁶

Juist gezegd! Dat is er precies gebeurd tijdens het Tweede Vaticaans Concilie: het is de liberalen gelukt de beginselen van 1789 te doen zegenen door paus en concilie. Dat zal ik u later trachten aan te tonen.

1. *Libéralisme et catholicisme*, 1926.
2. Tot de pelgrims van Nevers, juni 1871.
3. Brief aan een katholieke kring van Quimper, 1873.
4. Brief aan de katholieke kring van Milaan, 1873.
5. Brief aan de redactie van een katholiek dagblad van Rodez, 1876.
6. Aangehaald werk, blz. 13.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Moeder van de Zaligmaker, bid voor ons.

Wanneer wij Maria als Moeder van de Schepper begroeten, dan komt de grote weldaad van het bestaan, dat God ons heeft geschonken, voor onze geest; maar komt de bede “Moeder van de Zaligmaker” over onze lippen, dan herinneren wij ons de eindeloze liefdedaad van de Verlosser, die, door Zijn lijden en dood, de boeien waarin de zonde ons gekluisterd hield, heeft verbroken. Alle reden hebben wij dan ook, om met de H. Kerk te herhalen: *nihil enim nasci profuit, nisi redimi profuisset*, waartoe zou ons het bestaan hebben gediend, zo wij niet vrijgekocht waren? Vandaar moet de eretitel van Verlosser ons veel dierbaarder zijn dan die van Schepper; want waren wij niet verlost, dan waren wij niets anders dan beklagenswaardige veroordeelden, en paste geen beter woord op onze lippen dan de verzuchting van Job: “Verga de dag waarop ik geboren werd”. (*Job 3, 3*)

Doch wanneer wij aan het Kruis van de Verlosser denken, dan mogen wij het met de Kerk uitjubelen: *O felix culpa, quae talem ac tantum meruit habere Redemptorem!* O gelukkige

schuld, daar zij zulk een en zo verheven Verlosser bezorgde! En inder-

daad, wat al heerlijkheden liggen er niet in de verlossing verborgen? Had-den wij ons wel ooit, zelfs maar een flauw denkbeeld van Gods liefde kun-nen vormen, indien de Verlosser niet voor ons op het hout van de schande had geleden? Om ons het bestaan te schenken, was van Gods zijde slechts een wilsakte nodig; om ons echter te verlossen, moest Hij mens worden en lijden, moest Hij, bedolven onder een vloed van verguizingen en smaad aan het Kruis in onuithoudbare smarten sterven. Wij mogen zeggen, dat bij de schepping God voor ons verschijnt in Zijn volle macht en glorie, terwijl Hij als Verlosser voor onze ogen wegzinkt in een zee van vernedering en lijden, al straalt Zijn liefde dan ook uit in nooit geëvenaarde schittering.

Om het voorhoofd van de Godmens blinkt geen glanzender aureool dan die van Zaligmaker of Verlosser. Die benamingen zijn Christus' roemvolste eretitels, omdat zij met één enkel woord de hoge zending weergeven, die Hij zo edelmoedig op zich genomen en op waardige wijze heeft volbracht. Met de enige bedoeling om ons te verlossen en de poorten van de zaligheid voor ons te openen, werd Hij als een teder en hulpeloos Wicht geboren, en wel geboren uit zijn enge-lachtige Moeder Maria.

Geen heerlijker eretitel voor de gezegendste onder de vrouwen dan die van Moeder Gods, en geen waar-digheid in de hemel of op aarde zal ooit de waardigheid van haar godde-lijk Moederschap kunnen evenaren; en toch, pas dan straalt haar godde-lijk Moederschap in al zijn verhe-

venheid, wanneer zij Moeder van de Zaligmaker genoemd wordt. Of is niet de verlossing het grote doel van de Menswording, en ook de enige be-weegreden van Maria's verschijning op aarde?

Door zijn roekeloze opstand had Adam het geluk waarvoor hij geschapen was baldadig in scherven geworpen, en alles wat zijn roem uitmaakte: zijn on-schuld, zijn heerlijke voorrechten, zijn aanspraken op de hemel, jammerlijk verloren. En wat nog noodlottiger was, de vloek van onze eerste ouders zou ook op geheel hun nakomelingschap drukken. Door al hun kinderen zou tot in de verste geslachten hun bedorven bloed voortvloeien en hun rampzalig kroost zou de eeuwen door de slavenketenen van de zonde met zich slepen, die door geen geschapen macht konden worden verbroken. Verbeeld u, dat al de zalige geesten van de hemel gedurende geheel de eeuwigheid vóór de troon van de Allerhoogste hadden geknield, om genade en barmhartig-heid voor het arme mensdom af te smeken; hun eeuwige bede had de vervloeking van de aarde niet op kun-nen heffen; geheel het mensdom had in tranen en in de hardste boetvaardig-heid tot de jongste dag de zonde mogen bewenen, dit alles zou niet in staat geweest zijn de belediging, de Allerhoogste aangedaan, goed te ma-ken. "De zondvloed," zegt zo juist de H. Augustinus, "heeft het mensdom bijna in zijn geheel van de aarde verdelgd, maar met al zijn watervloeden was hij nog niet in staat, de zonde uit te wissen." Wanneer zelfs een Isaak was geslachtofferd geworden, zijn of-

fer had de mensen niet kunnen baten. Hoe het Mozes ook lukte zijn volk uit de slavernij van Egypte te verlossen, hij, de redder van de kinderen van Israël, moest zijn onmacht bekennen om maar één boei van Satans slavernij te verbreken. De schuld was zo onzeglijk groot, zegt de H. Augustinus, dat zij slechts door een God kon gedelgd worden. Wilde de arme mens dus van zijn zonde gereinigd worden en in Gods genade aangenomen wederom vrij zijn blikken ten hemel heffen om daar zijn vaderland van onuitsprekelijke, eeuwige vreugde te begroeten, dan moest een God uit de hemel dalen en mens worden, dan moest die mensgeworden God lijden, en in een zee van smarten de geest geven.

Is het dan wonder dat de verlossing, die op de top van Calvarie bewerkt werd, het middelpunt vormt van de geschiedenis van het mensdom? Wanneer het uitverkoren volk ontmoedigd terneerzat, dan verschenen de profeten en deze verlevendigden altijd weer zijn hoop door het op de Messias, de Verlosser, te wijzen. Toen de aartsengel aan Maria de blijde boodschap bracht, verklaarde hij, dat zij een Zoon zou baren, en dat Hij Jezus, d. i. Verlosser zou heten. Aan Jozef, door bekommernis bevangen, zegt de engel: "Uw Bruid zal een Zoon baren, die Zijn volk zal verlossen". Wat verkondigde de hemelgeest, die in de nachtelijke eenzaamheid van Bethlehems velden aan de herders verscheen? Vrees niet, want ik boodschap u grote vreugde: heden is u een Verlosser geboren! En wat riep de heilige grijsaard Simeon dankbaar uit, nadat hij

het goddelijk Kind in zijn armen had mogen dragen: *Nunc dimittis* ... nu kan ik blijde sterven, omdat mijn ogen de dageraad van de Verlossing mochten aanschouwen.

De verlossing is ook het middelpunt van het leven van de christenen. Welke andere hoop hebben wij? dan Christus, die voor ons geboren werd, op het kruishout leed en stierf, uit het graf heerlijk verrees en ten hemel geklommen, in de sacramenten, bronnen van genaden deed ontspringen, die uit Zijn wonden gevloeid zijn, wonden weliswaar van een stervende, maar toch onsterfelijke God.

En zelfs voor de niet-katholieken is en blijft de Verlosser het middelpunt van de geschiedenis. Of zien niet allen vol eerbied op tot Hem? Bestuderen de ge-

leerden niet vol achtung Zijn persoon, Zijn woord, Zijn invloed en Zijn succes? Bekennen niet allen volmondig, dat nooit iemand op aarde verscheen, die met Christus kon vergeleken worden, en dat de edele figuur van de Verlosser de wereldgeschiedenis beheerst?

En zie, van die Zaligmaker is Maria voor alles en boven alles de Moeder, en in het Moederschap van die eeuwig gezegende Verlosser gaat geheel het bestaande van Maria op. Vandaar het woord van de H. Petrus Damianus: “God heeft beslist, dat de verlossing zou geschieden door, met en in Maria, en evenals niets gedaan werd zonder Christus, zo zou ook niets zonder Maria verricht worden”.

Had Maria niets anders gedaan dan ons Jezus geschonken, dan zou zij reeds in de volle zin van het woord Moeder van de Verlosser zijn geweest. Of is de vrouw die het leven schonk aan een geloofsheld, niet de moeder van een martelaar? Maar wat een verschil tussen de Moeder van de Man van Smarten en de moeder van een geloofsbelijder, die de martelkroon verwierf?

Maria toch is de Moeder van de Zaligmaker, omdat zij Hem niet slechts als mens, doch ook als Zaligmaker, als martelaar heeft ontvangen, opgevoed, en geofferd op het Kruis van Calvarie, en zo is zij, zoals wij vroeger reeds aanstipten, inderdaad de Medeverlosseres van het mensdom. Omdat Maria wist, wat haar Kind te wachten stond, mocht de heilige Epifanius in alle waarheid zeggen: “De

schoot van Maria was het kruis, waarop de Zoon Gods het eerst geofferd werd”. Het zwaard waarvan Simeon in de tempel zou spreken, was Maria reeds door het hart gegaan alvorens zij bij de opdracht naar Jeruzalems heiligdom ging; en zij zou die open smartenwonde lot het einde van haar leven behouden. Wij mogen immers in de geloofsheld niet pas dan de martelaar zien, wanneer de kroon van de overwinning om zijn slapen wordt gevlochten, maar ook reeds wanneer hij in het worstelperk treedt om door de gevangenis, de foltering en de verguizingen heen, de zege te bevechten. En mogen wij niet zeggen, dat Maria geheel haar leven lang haar marteling moest doorstaan?

Voortdurend, doch vooral bij de pijnlijke omstandigheden van haar leven, had Maria steeds de Verlossing voor ogen, met al haar strenge eisen van wee en slachtoffering, van zielenleed en moederangsten, en zij verheugde zich uitverkoren te zijn om als Moeder van de goddelijke Lijder te mogen werken aan de redding van de zielen. Of was het haar wel mogelijk zichzelf omtrent de bange, smartvolle toekomst, die haar en haar goddelijk Kind wachtte, te misleiden?

Bovendien, wanneer wij in een sombere toekomst staren, dan vleien wij ons nog altijd met de hoop, dat de zwarte wolken, die aan onze hemel zweven door de wind van Gods Voorzienigheid zullen uiteen gedreven worden, en dat de zon weer stralen zal met al haar weldoende warmte. Maria daarentegen kon nooit de minste hoop koesteren dat haar lijdensvisioenen niet zouden verwezenlijkt worden, want zij wist dat het in Gods raad bepaald was, dat ook zij de lijdenskelk tot de bodem toe zou moeten ledigen.

Andere moeders, in hun diepe, uitzinnige smart, vervloeken een wereld, die hun kinderen vervolgt en kwelt, of treuren omdat de hemel hun een smartenkind heeft geschonken, dat hun hart met angst en leed vervult. Maria daarentegen leed in stilte de grievendste smarten, vol overgave aan Gods heilige wil en zonder aarzelen, ja met vreugde bracht zij het offer van haar Kind. Fiat mihi: Uw wil geschiede, o Heer!

Overtuigd van haar hoge en heilige zending als Moeder van de Zaligmaker beklom zij op die akelige Goede-Vrijdag-namiddag, met onbegrijpelijke moed, de helling van de Calvarierots en voltrok het offer dat zij gedurende geheel haar Moederschap de hemel als losprijs voor onze zielen had aangeboden. Daar werd haar Fiat bezegeld en bekroond, en omdat Maria op Calvarie haar goddelijke Zoon opdroeg, bracht zij de eerste priesterlijke offerande van het

Nieuwe Verbond, en werd door die verheven offerdaad de Koningin van de priesters.

Gebed: O Koningin van de priesters, die zo ontzettend om de zaligheid van de zielen hebt geleden, verleen aan de priesters de genade dat zij, hun hoge roeping begrijpend, met onvermoeibare ijver het verlossingswerk mogen voortzetten en met de vruchten van de kruisdood van uw Zoon en van uw onbegrijpelijk lijden de zielen mogen verrijken. Amen.

Oefening: Dikwijls herhalen: O Maria, Koningin van de priesters, schenk aan de Kerk van Christus talrijke en heilige priesters.

... wordt vervolgd ...

Geestelijke krachtraining

In het Informatieblad nr. 306 stond er een artikel over de Militia Immaculatae (M.I.) met de oproep lid hiervan te worden. Hopelijk geven veel lezers hieraan gevolg en kunnen we Nederland op de kaart zetten! Als mensen twijfelen of opwerpen: “Ik doe al zo veel” of “Ik doe het schietgebed van de Wonderdadige Medaille wel zónder de toewijding”, laat men zich dan beseffen dat men toch méér genade ontvangt door de toewijding doordat men zich tot instrument maakt in de handen van Maria dan door alles op eigen houtje te verrichten. De toewijding is een akte van liefde en biedt tegelijkertijd hulp om trouw te blijven. Het is in ieder geval altijd goed zijn biechtvader te raadplegen en hem om advies te vragen.

In het vorige artikel zagen we dat de oprichter, de H. Maximiliaan Kolbe, de strijders voor de zaak van de Onbevleete, de H. Maagd Maria, in drie standen heeft ingedeeld. De eerste stand bevat diegenen die zich individueel inspannen om zielen te redden, elk op zijn eigen manier. Men bidt, offert en werkt, ieder in zijn persoonlijk leven. Omdat de meeste leden in ieder geval aanvankelijk in de eerste stand terecht zullen komen, besteden we hier aandacht aan het offer, dat een onmisbaar element is in het welslagen van de missie van de M.I. Het is bekend dat de Engel zowel als Onze Lieve Vrouw te Fatima de buitengewone en dringende oproep gedaan hebben tot het offer. Het offer is onontbeerlijk om eerherstel te brengen voor de zonden van de mensheid, maar ook om de bekering van zondaars te verkrijgen en tenslotte om onszelf te heiligen.

De harde waarheid

Het is gemakkelijk te menen dat men een grote liefde tot God heeft, maar men kan zich een illusie maken; volgens Pater Kolbe bewijst de ziel haar liefde tot God en de Onbevleete door een leven van offer. Door het Kruis komt het heil en het lijden is nodig om Gods werk in de ziel te verrichten. Of zoals de H. Bernadette zei: “We moeten altijd dát doen wat ons het meeste kost”. Pater De Clercq heeft hierover onlangs in Gerwen geprekeerd: één van de kwalen van deze tijd is de onwil tegenover het lijden en het offer; alles wat lastig en hard is, gaat men uit de weg. Men zoekt het genot, verlangt naar geld, naar eer, aanzien, ontspanning, luxe, de kaken staan niet stil om te eten of te praten en deze genotzucht breekt de weerstand en maakt ons geestelijk zwak. Het offer echter hardt ons geestelijk en geeft ons zielensterkte in elke situatie. Nemen we het huisje van Nazareth met de stilte en alle deugden als voorbeeld en streven we naar de ongeveinsde liefde tot God die er heerste.

Die liefde tot God bestaat allereerst hierin dat we, als we toegewijd zijn aan

de Onbevleete, háár wil wensen te volbrengen en niet meer die van onszelf, en dat vooral door het doen van onze plichten van staat, ons dagelijks werk, en door de geboden van God en de Kerk in acht te nemen. Het egoïsme en de eigen wil dus inruilen tegen deugden als de gehoorzaamheid en trouwe plichtsvervulling.

Vervolgens weten we dat God diegenen die Hij liefheeft, beproeft door allerlei soorten lijden. Het kan lichamelijk zijn, maar ook geestelijk, bijvoorbeeld vernederingen, duisternissen, zorgen, onzekerheid, angst, verleidingen enz. Laten we deze kruisen niet vluchten, maar uit liefde tot de Onbevleete aannemen, gelaten of zo mogelijk met vreugde.

Dan kunnen de Ridderes in navolging van de herdertjes van Fatima inventief zijn en veel andere offertjes maken. Elke dag biedt daartoe gelegenheden, vooral in de kleine dingen, maar we moeten wel de geest, de wil hebben deze gelegenheden te grijpen. De verstervingen die klein zijn, maar met een liefdevol hart en een zuivere intentie worden gedaan, zijn vaak aangenamer in de ogen van God dan grote werken, omdat de ijdelheid er minder in te vinden is. Zo verhaalt de

H. Grignion de Montfort, dat Maria door aan haar spinnewiel te werken of door één enkele naaldsteek, God méér glorie heeft geschonken dan bijvoorbeeld de H. Laurentius door zijn wrede marteldood op een gloeiend rooster, ja, zelfs méér dan alle heiligen door hun heldhaftige daden.

Denken we bijvoorbeeld aan het verrichten van ons gebed met geloof en aandacht, aan het ons ontzeggen van iets lekkers, aan het zonder klagen verdragen van warmte of kou, aan het dragen van zedige, christelijke kleding, het besteden van minder tijd aan sociale media, aan het geduldig verdragen van tegenslagen die zich voordoen enz.

Met de nodige hulp ...

Herinneren we ons de woorden van de Onze Lieve Vrouw in Fatima: “Zoveel zielen gaan naar de hel, omdat er nie-

mand is die voor hen bidt en offert!” En: “Bied onophoudelijk gebeden en offers de Allerhoogste aan”. Hoe kunnen we het wagen een dergelijke oproep, een dergelijk verzoek van Onze Lieve Vrouw naast ons neer te leggen? Wat zou onze reden daarvoor zijn?

Het is zo: offers brengen roept weerstand bij ons op; het is de zwakke menselijke natuur die in opstand komt. Denken we echter aan de vele zielen die naar de hel gaan en aan het goddelijke ideaal: zondaars bekeren! Als we deze hindernis overbruggen dan wordt onze weerzin al verminderd en de genade van God vermeerderd onze kracht. De ziel begint een heilige vreugde te smaken, die totaal anders is dan de lichamelijke en die de hardheid van het offer evenaart. Als we het offer hebben gebracht, zullen we een voldoening ervaren die bovennatuurlijk is en niemand ons kan afnemen. Tevens geven we Jezus door ons offer vertroosting. Na zijn dood verscheen de H. Gerardus Majella aan een medebroeder en jubelde over de goedheid van God, want, zo zei hij, God belooft in de hemel de kleinste inspanningen op onevenredig grote wijze.

Ook al lukt het apostolaat niet altijd zoals we willen en kunnen we niet alle zielen terugbrengen naar God, dan nog moeten we niet ontmoedigd raken. Soms kunnen we de loop van de gebeurtenissen niet begrijpen, maar de Onbevleete is machtig; laten we een grenzeloos vertrouwen in haar hebben en daarnaast het besef hebben van onze nietigheid en onmacht. Zij zal de zielen zelf trekken; wij zijn maar een instrument.

De H. Theresia van Lisieux noemde zichzelf ook wel de bal waar het Kindje Jezus naar believeen mee kon spelen, dan wel hem als afgedankt in een hoek kon la-

ten liggen om niet meer naar om te kijken. Zo is het ook met ons: we zijn een penseel in de handen van de meester die een schilderij maakt. Hij kan ons gebruiken of weggelassen, we zijn slechts instrument. Maar om zijn meesterstuk te maken heeft hij de penselen in zekere zin wel nodig!

Onmogelijke missie?

God heeft aan ieder mens een vastgestelde missie op aarde gegeven; we worden geboren met talenten die aangepast zijn aan die missie, en God zorgt voor de juiste omstandigheden zodat de mens zijn doel kan bereiken. Wanneer men Ridder is, dan is men gepakt door het ideaal om zielen te redden en zonder voorwaarden te stellen schenkt men zich geheel weg in dienstbaarheid aan de Onbevleete. Rekenen we niet op ons eigen kunnen, maar vertrouwen we op haar en op God. Werpen we niet op: “Ik zou wel willen, maar ik kan het niet!” Geef het: er is niets anders nodig dan te

willen. Het is de eerste stap. Op een dag vroeg de H. Scholastica aan haar broer, de H. Benedictus, wat men moest doen om heilig te worden. Hij antwoordde met slechts deze woorden: “Het te willen!”. Voelen we in ons het verlangen opkomen Ridder te worden, geven we er dan gevolg aan; nooit geeft God verlangens die hij niet wil verwerkelijken.

Bedenken we ook dat we door het ons te binden, door het strijden en het brengen van offertjes die allemaal kleine aktes van liefde zijn, getuigen van onze liefde tot God en de Onbevleete. We verheerlijken dus God en Hij zal onze liefde alleen maar vermeerderen, als we het vragen zelfs met elke minuut, ja, met elke harteklop. De Liefde wordt gevoed door kleine offers! Of zoals Paus Pius XII zei: “Het is moeilijk maar heldhaftig om in een geest van eerherstel, van nederigheid, van liefde, voortdurend trouw te blijven aan de christelijke plichten, zelfs als deze bescheiden zijn, aan de vrome praktijken, aan de kleine offers van het dagelijks leven”. Uiteindelijk worden we geoordeeld naar de liefde, naar onze naastenliefde. Van geloof, hoop en liefde is ook de liefde de enige die blijft in de eeuwigheid. Investeren we dus hierin! De beste manier om onze toekomst te verzekeren is het heden te heiligen. Denken we er ook aan wanneer we ons voor het Tabernakel bevinden. Hoe dikwijls stapelt Jezus hierin schatten op, klaar om meegenomen te worden, maar niemand vraagt er Hem om! Plukken wij Jezus kaal, om het zo maar te zeggen. Het zal Zijn voorraad aan genade echt niet uitputten, integendeel! En het maakt Jezus blij wanneer we vragen, want Hij geeft graag.

Zoete offertjes!

Tot slot zal de Onbevleete ons helpen bij het brengen van offertjes en het dragen van ons kruis. Volgens de H. Grignon de Montfort dragen de dienaars van Maria (en dus ook de Ridders van de Onbevleete) de kruisen met meer gemak, verdienste en glorie. Wat een ander zou tegenhouden of zou doen vallen, houdt hen niet éénmaal tegen doch doet hen zelfs geestelijk vooruitgaan. Maria, vol van genade, snijdt namelijk voor hen de kruisen uit en bedekt ze met de suiker of jam van haar moederlijke zoetheid en alhoewel het kruis op zichzelf bitter is, draagt men het daarom toch blijmoedig en tot het einde toe.

Zetten wij daarom onze schouders onder het kruis en brengen we blijmoedig onze dagelijkse offertjes! En als we niets te offeren hebben, dan offeren we in navolging van de H. Theresia van Lisieux dat ‘niets’ op aan God of desnoods de goede werken van anderen of de kleine vreugden die God ons geeft; dat alles is aangenaam aan God. We zullen groeien in de liefde en geestelijk vooruitgang boeken en: hoe sneller een mens in het geestelijk leven vooruitgaat, des te minder is het voor hem vermoeiend.

Raken we niet ontmoedigd als we vallen, zelfs niet als we vaak vallen. Hoe zwakker we zijn, des te meer moeten we ons werpen in de armen van Jezus en op Hem steunen. Zo verheerlijken we God en redden we juist door onze zwakheid ook zielen. “Jezus kent onze gesteldheid, Hij weet mee te leven met onze ellende en beloont de onbeduidende inspanningen van onze goede wil” (Kardinaal Merry del Val). Denken we ook tot onze steun aan Paulus, die toch

heilig geworden is, maar die verklaarde dat hij niets begreep van wat hij deed, omdat hij niet deed wat hij wilde en deed wat hij verfoeide (*Romeinen 7:15*).

In deze tijd van de Advent is ieder klein offer ook als een strootje dat we leggen in de kribbe van ons hart, waarin we met Kerst het Kindje Jezus zullen ontvangen.

En altijd: de Wonderdadige Medaille

Vergeten we als Ridder niet de Wonderdadige Medaille zo mogelijk rondom ons te verspreiden. Men weet nooit hoe de Onbevleete van deze kleine geste van naastenliefde gebruik kan maken om de liefde tot Jezus in de harten van de mensen te doen op- of herleven. Hier volgt een kleine anekdote om mee af te sluiten en om ons aan te moedigen.

Een religieuze van de zogenaamde Zusters van de Armen, die haar apostolaat uitoefent bij bejaarde personen in een tehuis te Versailles nabij Parijs herinnert zich een oudgediende van de Vietnamoorlog, die naar de fles greep en praktisch elke zaterdagavond dronken terugkwam. Zonder reden verergerde de situatie en hij kwam al gauw meerdere malen per week dronken terug, wat voor conflicten met de andere bewoners zorgde. Op een keer ging het zusterje naar Parijs, Rue du Bac, beval de arme man bij Onze Lieve Vrouw aan en kocht een Wonderdadige Medaille voor hem. Enkele dagen later zag zij kans hem deze medaille te geven

en te zeggen dat ze voor hem gebeden had tot Onze Lieve Vrouw. Tegen alle verwachting in was de man verbaasd en aangedaan door dit alles en begon zijn levensverhaal te vertellen aan de zuster: hoe hij was gaan drinken om de ellende van de Vietnamoorlog te boven te komen en hoe hij als alcoholverslaafde zijn vrouw sloeg, die uiteindelijk met hun dochter vluchtte. Enkele dagen later laat de man trots zijn medaille zien, die hij droeg op de kraag van zijn jasje. Hij bekende toen dat hij méér was gaan drinken, omdat hij graag naar Lourdes had gewild met een gezamenlijke reis, maar men hem deze vreugde had geweigerd wegens zijn drankmisbruik. De zuster beloofde voor hem alles in het werk te stellen en alsnog die reis te regelen, waardoor de man zeer ontroerd was. En inderdaad, enige tijd later kon hij meegaan met een reis naar Lourdes. Enkele maanden later lag hij op sterven en vroeg hij aan de zuster zijn dochter op te sporen om haar vergiffenis te vragen. De zuster is hierin geslaagd en de man is vredig gestorven na zich verzoend te hebben met God en zijn dochter ...

Marielle Verbeek

Terugblikken

Op **zaterdag 8 september jl.** ging de jaarlijkse bedevaart van de Derde Orde van de Priesterbroederschap St. Pius X Nederland naar St. Odilienberg bij Roermond. Aldaar konden de leden in de Basiliek de relikwieën vereeren van de HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus. In het klooster van de Kanunnikessen van het H. Graf vereerden zij een relikwie van het H. Kruis. Wiro, medewerker van de H. Willibrordus, heeft het oosten van ons land gemissionieerd. In de Basiliek is de orgelkast van de oude St. Clemenskerk van Gerwen te bewonderen; in 1967 van de hand gedaan.

De Sportdag van de Traditie in Bonheiden bij Mechelen op **zaterdag 15 september jl.** is voor jong en oud weer een onvergetelijke dag geworden!

De bedevaart naar Banneux op **zaterdag 6 oktober jl.** was dit jaar warm en zonovergoten. Na de Drie-Heren-Mis in het heiligdom van Maria, Moeder van de Armen, liepen de bedevaarders naar Tancremont, waar ze het zeer oud kruis (11^e eeuw) vereerden en gezegend werden met een H. Kruis-relikwie.

Het Rozenkransfeest, **zondag 7 oktober jl.**, werd in onze Kapel O.L. Vrouw van de H. Rozenkrans in Leiden bijzonder opgeluisterd door het H. Doopsel en de Eerste H. Communie van de Hr. Yoben Mahaffey. Van harte proficiat!

In het **missieweekende 19-21 oktober jl.** deed Pater Huysegems met J.K.I.-jongeren straatapostolaat in Leiden. Vooral studenten werden be-
vraagd.

Op **24 oktober jl.** maakten de priesters van het District Benelux een uitstap naar Wijk bij Duurstede, Dorestad, in de vroege middeleeuwen een van de belang-
rijkste handelsplaatsen van Noordwest-Europa.

De H. Bonifatius kwam in 716 naar Dorestad toen hij zijn eerste reis naar het vasteland van Europa maakte.

In en rond de stad is er genoeg water: de Nederrijn, Lek, Kromme Rijn en het Amsterdam-Rijnkanaal.

Op **zondag 4 november jl.** vond de eerste bijeenkomst plaats van het nieuwe Jong Katholiek Initiatief (JKI) Gerwen o.l.v. Pater De Clercq. Na de Hoogmis hebben de jongeren het kerkhof bezocht om de volle aflat te verdienen, en zijn vervolgens met de kleine groep naar 's Hertogenbosch gereden om de kathedraal te bezoeken en het JKI onder de bescherming van Onze Zoete Lieve Vrouw te plaatsen. Na een uitgebreide rondleiding hebben zij nog genoten van een Bossche Bol, om vervolgens weer rustig en voldaan in allerlei opzicht huiswaarts te keren.

Op **zaterdag 24 november jl.** kwamen de leden van Derde Orde van de Priesterbroederschap St. Pius X bijeen in Gerwen. Zij deelden in de vreugde van de Hr. Anne Louis Cammenga die als nieuw lid zijn plechtige belofte aflegde. Degenen, die deze binding willen aangaan, nemen meer direct deel aan de strijd die de FSSPX voert tot behoud van de R.K. Traditie wereldwijd, tevens delen zij in de verdiensten van dit vruchtbaar priesterwerk, gesticht door Mgr. M. Lefebvre z.g.!

In Gerwen werd **zondag 25 november jl.** de H. Paus Clemens, martelaar, gevierd als patroon van kerk en priorij. Na allerlei lekkernijen werd de film Marcelino Brood en Wijn vertoond. Na de film werd Sinterklaas door pianospel en zang hartelijk uitgenodigd binnen te komen.

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

December: Voor de vervolgte katholieken!

Januari: Voor het katholieke gezin!

De Martelaren van Gorcum

Beste Kruisvaarders,

Nee toch! Toch niet Gorcum!

1556. Een boom van een vent. Een klok van een stem. Een slimme kop. Een goed hart. Al dat is en heeft de jonge, 29-jarige priester uit Den Bosch. Net heeft hij in Leuven theologie (=godgeleerdheid, kennis over het geloof) gestudeerd. En hoe! Zijn leermeester, professor Ruaard Tapper, heeft hem aan de bisschop aanbevolen. En nu is dus Lenaert Vechel onderweg naar zijn nieuwe parochie: Gorinchem, of kort: Gorcum. Maar onderweg rijpt het in de maag van Lenaert: “Wat heb ik toch misdaan? Waarom uitgerkend zo’n zware last?”

Wat klaag je daar, stoere bonk? Het is daar toch mooi! Het stadje Gorcum ligt aan een soort binnenzee, de Merwede, bij de samenvloeiing van de Waal (een arm van de Rijn) en de Linge. Mooie torentjes. Ook de machtige “Blauwe Toren” van de vesting, nog gebouwd door prins Karel de Stoute. Gorcum behoort nog net tot Holland, maar ligt aan een kruispunt van waterwegen naar Zeeland (west) en naar Gelderland (oost) en het Rijnland (zuidoost), en van

een landweg van Vlaanderen en Brabant (zuid) naar Utrecht en Noord-Nederland. Daardoor is er een haventje en levende handel. Dus: vele Gorcummers zijn niet arm. Ook liggen in het stadje twee bloeiende vrouwenkloostertjes en een nog bloeiender klooster van de Franciscanen (Minderbroeders). Rondom het stadje liggen mooie korenvelden en koeienweiden.

Protestantse hagepredikers

Dus wat schrikt onze Lenaert Vechel dan af? Wel: in de Nederlanden (nu: Nederland, België, Noord-Frankrijk en Luxemburg; toen: één land) dreigen “beroerten” (= hevige onrust). Vanuit Noord-Frankrijk zijn protestantse “hagepredikers” van dwaalleraar Calvin binnengedrongen. Vaak zijn het vroegere priesters of weggelopen kloosterlingen, maar soms ook gewone schippers. Zij noemen zich “hervormd” of “gereformeerd”. Zij beweren “het zuivere evangelie” te verkondigen. Klinkt goed. Alleen: ze veranderen het geloof: “Die Roomse kerk komt van de duivel! Missen en heiligenbeelden zijn afgoderij! Een mens is door God al op voorhand voorbestemd voor de hemel of de hel! Daar kunnen “goede werken”

niets aan veranderen! Of je uitverkoren bent voor de hemel, kan je zien wanneer God jou door voorspoed in bezit (handel, geld) zegent!”

Wat? Alsof de goede Jezus zou toelaten dat Zijn Kerk zich al eeuwenlang vergist? Alsof rijk-zijn een teken van “goed christen”-zijn is? Alsof wij katholieken iets of iemand anders zouden aanbidden (= zeggen: “Alle goeds komt van U”) dan de goede God (en dus ook Jezus)? Alsof wij beelden aanbidden? Nee toch! Die beelden en prenten zijn herinneringen aan onze geliefde vrienden in de hemel en verbinden ons met hen.

Wie hoort hun graag?

Maar toch: vele edel- en handelslieden hebben wel oren naar de calvinistische hagepredikers. “Kleine” edelen hopen vaak rijker te worden (bijvoorbeeld door bezit van de Kerk te kunnen afpakken) en zich van koning Filips II (die in Spanje zit) los te maken. Ook in de streek van Gorcum. Vlakkbij, in Vianen, heeft de heer van Culemborg, genaamd Hendrik van Brederode, zijn deuren opengezet voor “de nieuwe leer.” Hij ronselt ook troepen, soldaten en vindt er ook een aantal in ... Gorcum.

raken verward, maar niet Jan Pieck. Hij begint zinnen uit de preek op te schrijven en stuurt ze door naar de bisschop. Die is kortdaat: eruit met die valse pastoor! Maar ... vele parochianen zijn nu al “besmet”. Dus moet een nieuwe pastoor komen, die sterk is en het ware, katholieke geloof goed kan verdedigen. Dus: Lenaert Vechel! Dus: óp naar het halve “wespenest” Gorcum! En omdat de grote Lenaert eigenlijk een gevoelige ziel heeft ... dus: een onprettig gevoel in de maag!

Hoezo vindt hij daar mannen? Wel: met de priesters en kloosterlingen gaat het ook niet altijd goed in de 16^e eeuw. Er zijn er zeer goede, zoals de Franciscanen van Gorcum. Maar er zijn ook priesters die te weinig van het geloof afweten (ze lezen en studeren te weinig), die hun gebeden maar afratelen en geen hartelijke band met Jezus smeden (ze bidden te weinig), een makkelijk leventje leiden (ze vasten en werken te weinig) of zelfs helemaal weglopen uit kloosters of een vrouw nemen.

Bij die slappe priesters is ook de vorige pastoor van Gorcum: in zijn preek begint hij twijfel te zaaien over het ware geloof en stilletjes aan de leer van Calvin te verspreiden! Vele mensen

“Mijn Claes” “Het slaafke”

Lenaert helemaal alleen? Neen hoor! Hij krijgt een medepastoor: Claes Poppel. Mager. Een harde werker, ja een “draver”, “holler” (= een beetje te zenuwachtig rennend). Vandaar zijn bijnaam: “het slaafke (= slaafje).” Maar hij is één van de eersten ooit, die met kindercatechismus begint. Een echte kindervriend! Maar vooral de vriend van Jezus, vooral van Jezus in de hostie. Wanneer iemand bij de Sacramentsprocessie lomp blijft staan, rent “het slaafke” erachter aan: “Hee! Heb je dan geen eerbied voor Jezus? Hij is toch ook GóD! Kniel toch, of buig tenminste het hoofd! Of moet ik het aan de

politie gaan vertellen?” De lauwe parochianen zijn in hun binnenste kwaad op Claes Poppel: “Wacht maar!”

Maar pastoor Lenaert Vechel is trots op “mijn Claes”. Ze zijn vrienden en hebben een doorgoed hart. Vóór de winter verzamelen ze turf (om te branden als verwarming), brood en kaas. Dan delen ze het aan de armste van hun parochianen uit. In de vastentijd zie je de twee zienderogen vermageren. De mensen zeggen: “Ze geven zelfs het tiende deel van hun eigen vlees aan Onze Lieve Heer.”

Goede herders. En moedig ook!

Voor stervende mensen rennen allebei de pastoors om de zielen nog de sacramenten te geven en zo de hemelpoort te openen. Oók naar de aanhangers met “de nieuwe leer”? Jazeker! Lenaert knielt vaak naast zo iemand neer en zegt: “Alsjeblijft: neem toch aan wat Jezus zegt: “Dit is Mijn Lichaam” (Lc. 12, 24). Geloof in Jezus in de Hostie!” Velen bekeren zich. Maar ... niet allen! Sommigen blijven tot het einde hardnekkig! En dat op het belangrijkste ogenblik van hun leven! Het gaat toch om gered worden of voor eeuwig verloren te gaan! Vaak hebben zo'n koppigaards een vrouw of doch-

ter die de pastoor Vechel dan smeekt: “Alstublieft! Geef u hem tóch nog de absolutie (= vrijspraak van zonden)!” Lenaert: “Waar geen berouw, daar geen absolutie! Wat zou ik het graag anders hebben. Maar hij wil niet ...”

Lenaert heeft geen schrik de ha-gepredikers direct zelf te laten vragen: “Door wie zijn jullie gezonden? Door Jezus? Heeft iemand van Jezus’ bisschoppen jullie gestuurd? Of zijn er wonderen, waarmee de goede God toont dat jullie de waarheid preken?” Eén van hen antwoordt: “Vroeger preekten we tegen ons geweten in (dus: tegen beter weten) het paapse bijgeloof (= het katholiek geloof). Nu echter preken we het zuivere evangelie.” Lenaert zegt tegen zijn parochianen: “Dan geloof hun niet. Als ze zagezegd vroeger bereid waren te zondigen door iets te preken waarin ze niet geloven, wie vertrouwt hun dan nú nog?”

“Geef ons een kerkgebouw!”

Maar de hervormden willen toch een kerkgebouw van de katholieken krijgen. Lenaert gaat naar het stadsbestuur: “Neen! Die zijn door katholieken voor de ware H. Mis en het ware geloof gebouwd! Wij moeten ze niet laten afpakken door mensen, die de zielen met dwaalleren verwarren!” De partij van de “hervormden” is woest! Maar het overgrote deel van de parochianen heeft hun pastoors Vechel en Poppel van harte lief. Ze zien dat het goede herders zijn, naar het voorbeeld van hun Meester, Jezus.

“Om de liefde Gods ...” De Franciscanen

Maar de Gorcummers hebben nog méér goede herders. De overste (“gardiaan”) van het franciscanenklooster: Claes Piek, zoon van Jan Piek. Een rustig, sterk en blij man Gods. Ook hij kent het geloof grondig en verdedigt het dapper. En voor zijn monniken is hij een echte vader. Hij heeft dappere, geleerde en gehoorzame paters en broeders, maar ook nog luie en slappe. Gardiaan Claes Piek kan streng zijn als het moet. Maar dat doet hij liever niet. Als hij van zijn kloosterlingen iets moet verlangen, dan zegt hij: “Alsjeblieft, doe het om de liefde Gods (= uit liefde tot Jezus) ...” En dat wérkt meestal!

De priesters onder de Franciscanen zijn zeer geliefd als predikanten, biechtvaders en leiders van de zielen. Er zijn stille karakters bij. Neem de oudste: Willehad de Deen. Drie keer van land tot land gevlucht om katholiek te kunnen blijven. Bij al wat hij doet, blijft hij in zijn ziel zeer hartelijk met

Jezus verbonden. Dat geeft hem sterkte en een niet te schokken rust.

Even sterk met Jezus verbonden is Pater Nicasius van Heeze. Als een vader zorgt hij voor de zusters van één van de vrouwenkloosters. Een voortreffelijk biechtvader en raadsman. Een geleerde in het geloof, ook.

Er is ook een heel vurige man bij de Franciscanen van Gorcum: de stevige Pater Jeroen van Weert. Hij heeft een bedevaart gewaagd naar het Heilig Land (= land, waarin Jezus op aarde leefde), wat dan in handen is van moslims. Stormen en gevangenschap meegemaakt, maar toch heelhuids en sterker teruggekeerd. Hij zegt: “Overal waar de oversten mij sturen is mijn paradijs!” En gestuurd wordt hij. Want hij is niet alleen gehoorzaam, maar ook een goede prediker, vól kracht! Een eerlijk hart en recht voor de raap (= hij zegt luidop de waarheid)! Waar

hij maar kan, treedt hij op tegen tovenaars en ketters (= mensen die een vals geloof verspreiden). Dat bezorgt hem niet alleen vrienden.

“Zwakzinnige” herder en koele kikker

Buiten de pastoors en de franciscanen leven er nog méér priesters in de stad. Eén van hen is de oude, magere Govaert van Duynen. Hij is zeer geleerd, maar door valse beschuldigingen en doodsbedreiging in zijn studietijd in Frankrijk is hij overdreven angstig geworden. Men noemt hem zelfs “zwakzinnig”. En toch: een schat van een biechtvader! De goede God zegent Govaerts werk. Op een dag komen ouders met hun blinde jongetje bij hem: Rutger van Est. Vol vertrouwen bidt priester Govaert en strijkt daarna wijwater in de blinde oogjes. En wat denk je? De kleine ziet! Priester Govaert is niet te bang op een dag naar een hageprediker luisteren. Na een tijdje roept Govaert:

“Mensen! Laat u niet bedriegen! Dat zijn gevaarlijke uitvindzels! De duivel fluistert hem dit in!” De protestantse prediker roept terug: “Niet naar hém luisteren! Die vent is zwakzinnig!” Govaert: “In dit soort dingen zeker niet!” Govaert is geen slappeling!

In hetzelfde Gorcum woont een kanunnik (= koorheer): Pontus de Huyter. Een kanunnik moet elke dag de priestergebeden (“officie”) in het kerkgebouw bidden (eigenlijk: zingen) en de bisschop helpen. Daarvoor krijgt een kanunnik ook geld. Maar zo zijn er in de 14e tot 16e eeuw mensen die graag kanunnik worden om genoeg levensonderhoud te hebben, genoeg te eten en voor de rest weinig te doen. Kanunnik Pontus de Huyter is een even geleerd priester als Govaert van Duynen, maar ... hij zal niet méér doen dan hij móet. Zijn liefde tot Jezus en de mensenzien is nogal ... koeltjes ...

Eedverbond der Edelen. “Chique Geuzen”

Even naar de hoofdstad van de Nederlanden nu. Dat is ... ?? Brussel! 5 april 1566. Een plechtige stoet van het pas gesloten “Eedverbond der Edelen” stapt in processie naar landvoogdes Margareta van Parma, die voor haar neef, Koning Filips II, het land moet besturen. De tweehonderd “kleine” adellijken staan onder leiding van de protestantse Hendrik van Brederode. Ze komen met een smeekschrift: “Schaf alstublieft de plakkaten (= wetten tegen protestantse prediking) af! Anders gaan de Nederlanden voor de koning verloren!”

Landvoogdes Margareta schrikt: “Die dreigen met opstand!” Eén van haar raadgevers, Karel van Berlaymont, fluistert haar in het oor: “Neem hun niet te ernstig.” En dan in het Frans: “Ce ne

sont que des gueux.” “Het zijn toch maar schooiers (= zwervers, bedelaars).” De adellijke heren in de eerste rij hebben het echter gehoord! Vanaf nu noemen de ontevreden zichzelf “Geuzen”.

En heeft het smeekschrift gevolgen? Ja! Margareta krijgt schrik en schort de plakkaten op (= die wetten worden niet meer doorgezet)! Vanuit Noord-Frankrijk stromen nu door Calvinisten in Genève opgeleide protestantse predikanten het land binnen ...

Beeldenstorm!

Zijn alleen de chique heren ontevreden? Neen! Door de handel met de “Nieuwe Wereld” (vooral het nieuw ontdekte Amerika) brengen de Spanjaarden zoveel zilvergeld in omloop, dat voor lonarbeiders de prijzen belachelijk stijgen. Armoede dus! En dan

zijn de winters kouder dan vroeger en de zomers nat. Dus: misoogst, en vaak: honger! Wacht maar tot iemand de lont aansteekt!

10 augustus 1566, in Steenvoorde, West-Vlaanderen (nu: Frans-Vlaanderen). Calvinistische predikanten Sebastiaan Matte en Jacob de Buyzere vertellen de arme arbeiders in West-Vlaanderen: “Jullie armoe komt door die duivelse Roomse kerk met haar afgoderij en heiligenbeelden!” Dan beginnen ze vanuit de Laurentiuskapel kruisen en heiligenbeelden kapot smakken! En de toehoorders volgen hun voorbeeld! In de hele Westhoek hetzelfde: kerkgebouwen binnenstormen en altaren, preekstoelen, orgels, kelken, misboeken, gewaden, kerkschilderingen ... vernietigen!

Maar hoe komen ze in de kerken en kloosters binnen? Soms met geweld openbreken! Maar vaak sluer: groepsleiders brengen vervalste brieven, zo-

gezegd van de regering in Brussel! En de politie? Durft bijna niets doen! De “Beeldenstorm” is uitgebroken!

Na West-Vlaanderen teisteren de beeldenstormers het hele Scheldeland. In Gent wordt in één dag tijd in acht kerken, vijftig kloosters en zeven kapellen alles kort en klein geslagen! Het beroemde schilderij “De Aanbidding van het Lam Gods” (geschilderd door de gebroeders Van Eyck) kan nog op het nippertje in veiligheid gebracht worden. De storm gaat verder over bijna de gehele Nederlanden. Een uitzondering: Amsterdam. De burgemeester en schepenen (=wethouders) zijn fel: “Amsterdam is een bekende stad geworden, omdat keizer Maximiliaan hier genezen werd. Door te smeken op de plaats van ons “Mirakel” van 1345. We gaan nu dus niet ons katholiek geloof opgeven! Hier geen hagepredikers en beeldenstormers!”

Gorcum: pistolen in de kerk!

Begin oktober komen ook Geuzen de kerk in Gorcum binnen. Met pistolen onder hun jas. Pastoor Vechel weet het. Ze willen hem bang maken: “Nu zal hij wel niets tegen onze nieuwe leer durven te zeggen!” En? Lenaert klimt op de preekstoel en verklaart: “Als ik van hieraf spreek, zult gij niets dan de waarheid horen!” Wat doen de “pistoolbroeders” nu? Grommen! En voor de rest niets! Ze weten heel goed dat de gelovigen van Gorcum hun goede herders liefhebben! Wie op hem wil schieten, zal dus twee keer nadenken! Méér nog: Lenaert preekt zó overtuigend, dat zelfs aanhangers van het nieuwe geloof van Calvinijn voortaan komen luisteren!

Ook in 1566 is stoere franciscaner pater Jeroen van Weert op preektocht in Bergen-op-Zoom. Hij neemt geen blad voor de mond (= durft te zeggen wat de waarheid is, ook al is dat gevaarlijk). Jeroen weet: “Nu zijn er hier die mijn bloed kunnen drinken ...”

Maar de beeldenstormers krijgen ook nog steun van goed gewapende troepen van protestants geworden adellijken. Zo op Walcheren in Zeeland. Zo in Gelderland: Brederode vormt vanuit Vianen een protestants leger!

De Nederlanden kunnen het alléén!

Nu pas wordt de regering in Brussel wakker: “Geen calvinistisch-protestantse preek meer!” Graaf Egmont snelt met zijn troepen door Vlaanderen en herstelt snel de rust. In Antwerpen doet Prins Willem van Oranje (!) hetzelfde. En in

Gelderland is het Graaf Megen, die met zijn katholieke troepen de opstandige soldaten van Brederode te snel af is. De oproerkraaiers (ook een paar Gorcummers) vluchten nu: net over de Duitse grens (Kleef en Oost-Friesland) of naar Engeland. Op 10 april 1567 is alles weer onder controle. De Nederlanden zijn weer katholiek. En dat zonder hulp uit het buitenland!

“IJzeren Hertog”, “Bloedraad” en “Tiende Penning”

Natuurlijk moet Landvoogdes Margareta van Parma aan Koning Filips II bericht uitbrengen. Maar ... wat doet die nu? Door Filips gestuurd, bereikt in mei 1567 het sterkste leger van Europa de Nederlanden: de elitetroepen van Spanje! Tienduizend man! De soldaten zijn Spanjaarden en Portugezen, maar

ook Italianen en Zuid-Duitsers. Alsof de Nederlanden niet voor zichzelf kunnen zorgen! Aan het hoofd van die troepen: Don Fernando Álvarez de Toledo, Hertog van Alba. Een succesvol generaal. Hier noemt men hem “Alva”. En later: de “IJzeren Hertog”.

Snel staat Alva in Brussel. Hij heeft drie opdrachten gekregen van koning Filips. Eén: meer bisdommen doen oprichten. Mooi! Twee: goede seminaries (= scholen om voor priester te leren) laten stichten. Ook mooi! Drie: de opstandelingen straffen. Eh ... ? Kunnen ze dat bij ons in de Nederlanden niet zelf? Alva zegt: “Ik ben de probleemoplosser (!). Geef mij zes maanden en alles zal hier zijn zoals het hoort! Er zullen alleen een paar kopjes moeten rollen (= mensen gedood worden) ...”

Nauwelijks aangekomen stelt hij daarvoor een tijdelijke rechtbank op: de “Raad van Beroerten (= Onlusten)”. Die werkt zeer snel! Rond de duizend ter-

doodveroordelingen (er waren heel wat méér opstandelingen en de meesten zijn sowieso gevlucht). Maar nog méér dan dat: de Raad laat ook het bezit van opstandelingen afpakken. Van bijna 9000 man. Spanje heeft namelijk geld nodig voor zijn oorlogen. Veel geld.

Op 9 september krijgt Alva bezoek van twee van de hoogste edelen in de Nederlanden: de Graven Hoorne en Egmont. Ze willen met hem praten. Maar: Alva laat ze gewoon gevangen zetten! Dat doet hij met edele katholieken, die net aan de Beeldenstorm een einde maakten! Het is duidelijk: Alva wil óók een einde maken ... aan de zelfstandigheid van de Nederlanden!

Landvoogdes Margareta van Parma heeft het dóór: “Ik heb hier dus niets meer te zeggen!” Ontgoocheld dient ze haar ontslag in en vertrekt naar Italië. Er is er nóg één die het doorheeft: Willem, Prins van Oranje! Hij vlucht over de grens met Duitsland. Maar het domme is: hij laat het katholiek geloof vallen en wordt “hervormd” (calvinistisch protes-

tant). Nooit was de Prins diep gelovig geweest, dus betekent hem die stap geen grote moeite. De gevluchte Geuzen (gewapende protestantse opstandelingen) juichen: “Nu is hij onze leider!” De oorlog begint! Willem en zijn broers vallen vanuit drie punten in Duitsland de Nederlanden binnen, maar Alva’s troepen blijken te sterk!

“Zie je wel”, zegt Alva, “Ik wist dat die edelen in de Nederlanden niet vertrouwen zijn!” In mei 1568 laat Alva Egmont en Hoorne het hoofd afhakken! Een jaar later haalt Alva nóg een dommigheid uit: “Binnen een paar jaar komt er een tijdelijke belasting bij: de Tiende Penning! Tien percent van de verkoop van eten drinken en kleding zal naar de schatkist gaan!”

Alva beseft niet welk een geweldige dienst hij daarmee eigenlijk de zaak van de Geuzen bewijst. Die herhalen overal: “Kijk eens naar die rotte katholieke regering met zijn Bloedraad (= “Raad van Beroerten”) en dan de Tiende Penning! Alva gaat straks iedereen arm maken! Als wij baas zijn zal er eindelijk

vrijheid zijn!” Waar de hagepredikers en beeldenstormers niet in slaagden, daar helpt Alva hun: de harten van de mensen naar de Geuzen trekken! Vele Geuzen worden zeerovers: de Watergeuzen. Nóg zijn de katholieke troepen te sterk. Er heerst weer rust. Een gespannen rust. Uit schrik ...

Goede herders, goede redders

De “Raad van Beroerten” laat zich ook in Gorcum voelen. Van de thuisgebleven protestanten worden er een aantal opgepakt, soms zelfs ter dood veroordeeld. Goede herder Lenaert snelt naar de gevangenis: “Alstubleeft! Laat mij nog met hun praten! Misschien kan ik hen nog van de waarheid overtuigen! Misschien bekeren ze zich!” En ja hoor: zeer vaak tonen ze inzicht en redt de pastoor hun leven! Ook franciscanen-gardiaan Claes Piek gaat op die manier levens redden. Bij twee lukt het niet. Maar wat doet de “Raad van Beroerten” vooral? Goederen van gevluchte geuzen afpakken. Een man, die met aanroeping van de duivel

“tovert”, een vrouw die gemene liedjes doet zingen, ook verdere verspreiders van het “nieuwe geloof” ... drossaard (baas van de politie) Gaspar Turk laat ze gewoon verder doen.

En zoals altijd doet vurige Pater Jeroen van Weert zijn mond open: “Niemand bekommert zich om de bescherming van de godsdienst! De ketters (= hier: protestanten, calvinisten, “hervormden”) leven ongehinderd! Of ze nu sterven buiten de ware Kerk, of op een andere manier kapot gaan! Het gaat alleen nog maar om geld, geld, geld!” Jeroen durft! Zelfs tegen Alva en zijn mannen!

Bij de Sacramentsprocessie ziet mede-pastoor Claes Poppel dat er nog mannen zijn, die niet buigen of knielen als Jezus in de hostie langs hun huis wordt gedragen. Zoals altijd holt Poppel achter die mannen aan: “Als je geen eerbied toon, haal ik de stadsdienaren!” Nu, dat zullen die mannen onthouden ...

De Watergeuzen en hun laatste stukje kaas ...

1569. Rust in het land? Ja, maar niet op zee! Vanuit Engeland en Oost-Friesland overvallen Watergeuzen overal handelschepen. De Watergeuzen zijn zeerovers van de ergste soort: berooide (= geld kwijt) kleine adel, ontspoorde arbeiders, maar ook veel ... weggelopen priesters! Ze hebben aan de Beeldenstorm meegedaan en zijn moeten vluchten. Ze zinnen op wraak, wraak, wraak! Vooral hebben ze een enorme haat tegen priesters en al wat heilig is! Ze noemen zich wel “hervormd”, maar met de goede God en godsdienst hebben ze eigenlijk niets te maken.

Maart 1572. Alva trekt “zijn stoute schoenen aan” en vraagt aan de koningin van Engeland: “Hoe kunt u, als edel vorstin, zulk gespuis in uw havens toelaten? De hele handel gaat kapot, ook de Engelse! Gooi toch die zeerovers van

watergeuzen buiten!” En ja: de koningin van Engeland doet het!

Een geuzenvloot steekt nu over. De leider: Willem Lumey, in zijn Luikse thuis “wildeman” genoemd. Andere aanvoerders zijn Jan van Omal, een weggelopen kanunnik (dus: priester), ook al uit Luik. En Marinus Brant. Op

Palmzondag 30 maart 1572 overvallen ze een Spaans schip met wijn. Dat wordt gevierd! Maar: dan komt er tegenwind en merken de zeerovers, dat ze nog maar één stukje kaas over hebben ... Het besluit is genomen: “We overvallen de eerst beste kuststad!” En welke zal dat wel zijn?

... wordt vervolgd ...

En wij?

Ook vandaag worden vele christenen overvallen en vervolgd, zoals toen door de Geuzen. En dat in vele landen. In december gaan we hard voor hun bidden: dat ze niet flauw worden, maar standhouden. Sommigen zullen dan wel sterven, maar direct de hemel ingaan. Anderen zullen ontsnappen. We bidden dat ze het geloof bewaren!

En wij zelf? Wat als ze ons ook ze komen “duvelen” zoals de Geuzen hebben gedaan? Zullen wij standhouden? Bidden we er nu al om! En rennen we nu al dichter naar Jezus toe: bidden, leren, goed zijn, offertjes brengen, eerlijk zijn en ons nu al oefenen om dapper “Nee!” te zeggen tegen stouteriken! Als dan de storm komt: sterk zijn met Jezus!

Pater Koenraad Huysegems

De Drie Wijzen uit het Westen

Een vertelling van soldaat Edmond Nicolas

In de zomer van 1944 leek het, na de gevechten in Normandië tijdens de Tweede Wereldoorlog, alsof een soort toeristenreis naar Berlijn was begonnen. Ik bedoel niet, dat er tijdens de oorlog niet meer gevochten werd, maar je kon merken, dat Hitler op zijn laatste benen liep. “Het is een kwestie van maanden,” zeiden de mannen in de eetzaal; de erge optimisten spraken zelfs van weken. Alom werd er gezegd, dat we eigenlijk veel harder konden opschieten, als de hoge officieren ons maar lieten vechten. Zo spraken we in augustus, toen we met een reuzenvaart door Frankrijk trokken, door België renden. Op het eind van de maand leek het zelfs, alsof het een kwestie van uren zou zijn, voordat Nederland bevrijd zou worden. Sergeant de Wijs, met wie we optrokken, begon zelfs allerlei rantsoenen en lekkernijen op te sparen om na de oorlog zijn vrouw en kinderen in Amersfoort te geven.

Sergeant de Wijs was een Nederlandse soldaat. Hij was een Engelandvaarder, die tijdens de bezetting uit Nederland was ontkomen naar Londen en die, toen de geallieerde invasie begonnen was, naar het vasteland werd gezonden wegens zijn talenkennis. Hij was ook aangewezen om een oogje in het

zeil te houden in verband met spionage. Kapitein Lesage, de Franse verbindingsofficier, met wie we erg goed konden opschieten, zei pessimistisch: “Jullie kennen de Duitsers niet. Ze zijn niet te onderschatten! Ze zijn taai als leer en als ze in het nauw zitten, zullen ze stromen bloed doen vloeien”.

Kapitein Lesage kreeg gelijk. De Britse overval op Arnhem mislukte, in de Betuwe liep het geallieerde leger vast en er werd lang en heftig gevochten tussen Maas en Rijn. Wijzelf merkten er niet zo heel veel van: in onze buurt werd het een soort stellingenoorlog, namelijk, dat de stellingen wel erg mobiel waren en dat de oorlog soms dagenlang niets anders was dan het jachtmaken op elkaars patrouilles. Nu en dan dook er wel eens een grotere Duitse eenheid op; dan werd er even heftig gevochten, maar tot een beslissing kwam het niet.

Het werd september, oktober, november, en toen december naderde, dachten we allemaal met een beetje heimwee aan thuis, omdat we eigenlijk vast gerekend hadden er met Kerstmis '44 te zijn. We hadden het echter, voor zover dat mogelijk is achter het front, lang niet kwaad. We hadden genoeg te eten en we hadden een dak boven

ons hoofd. Maar de gesprekken waren soms zo eentonig en vervelend. We woonden, in december, in een villa aan de Maas, die waarschijnlijk ooit erg keurig geweest was. Omdat we niet zo erg enthousiast waren over de Britse legerkok, hadden we een Belgisch echtpaar aangesteld voor het huishouden. De vrouw moest onze legerrantsoenen voor Britse mishandeling redden en de man, Joseph, onderhield het huis, of beter, hij werkte voortdurend om het huis en de meubelen in betere staat te brengen. Toen we kwamen, was er van de meubels niet zo heel veel meer over: de Duitsers hadden er een jaar of drie in gehuisd en toen ze inderhaast de huur opzegden, hadden ze beslist vergeten te stofzuigen en te boenen. Maar Joseph was timmerman, en een goeie timmerman bovendien, die vlijtig was als geen ander. Zijn werkplaats en zijn huis waren afgebrand en hij was erg blij, dat hij bij ons onderdak, eten en loon kreeg, hij en Marie, zijn vrouw. Hoe dat stel bij elkaar gekomen was, snapte je niet. Joseph was een ernstige, oudere baas, met een grijzende baard; Marie was amper twintig, maar ze waren zo goed en aardig tegen elkaar, dat je dubbel heimwee kreeg naar je gezin, wanneer je het zag. Maar dat was dan ook het enige nadeel van dit dienende echtpaar, want Marie kookte als een engel, onze kleren waren schoon en er ontbraken geen knopen aan.

Toen de verveling en de stompzinnige gezelligheid het hoogtepunt begonnen te bereiken, werden we opeens uit onze dommel gewekt: de Duitse veldmaarschalk Von Rundstedt was begon-

nen met een tegenoffensief, en aanvankelijk had hij aardig succes. Bij het verhoor van gevangengenomen Duitsers vernam ik, dat ze binnen een paar weken in Antwerpen wilden zijn, en eerlijk gezegd was ik wel eens bang, dat hun dat zou lukken. Wij kregen bevel om terug te trekken en dat deden we tamelijk hals over kop. En zoals dat ging in zulke gevallen, we lieten de boel in de steek, laadden, wat we mee wilden nemen, in vrachtauto's, namen vluchtig afscheid van Marie en Joseph, klonnen in onze jeep en reden naar het westen. "Tot ziens," riep Joseph bij het afscheid, en Marie riep: "Bonne chance!" maar die wens "tot weerziens" zou, meende ik, wel een formaliteit blijven: we hadden dat al zoveel gehoord, in Noord-Afrika, in Italië, in Frankrijk, en er was nooit wat van gekomen. Maar nu trokken we terug, terwijl we in al die andere gevallen naar voren gingen. We vroegen ons nog even af, of Marie en Joseph geen last zouden krijgen van de Duitsers, maar erg lang stonden we daar niet bij stil. We hadden andere dingen aan het hoofd: ik trachtte gevangenen uit te horen, sergeant de Wijs had het drukker dan ooit met de veiligheid en kapitein Lesage kreeg grijze haren van de radio-verbindingen, die nooit klopten.

Toen we enige dagen in een of ander vergeten Belgisch dorp hadden gezeten, kregen de geallieerden weer wat op de Duitsers, en het offensief van veldmaarschalk Von Rundstedt werd ongevaarlijk. Er was toen heel wat te doen over dat beroemde gebed van de Amerikaanse generaal Patton, maar ik

weet zeker, dat er miljoenen mensen hebben gebeden om een goede keer in de oorlogskansen. Ik weet dus niet, of Onze Lieve Heer meer heeft geluisterd naar de generaal dan naar de vaders, moeders en kinderen, die in het bedreigde gebied elke avond een kwartier op hun knieën zaten om hun Rozenhoedje te bidden.

Net toen het aan het front beterde, werd ik naar Brussel geroepen, maar ditmaal was het niet om een of andere bureauman iets uit te leggen; nee, ik moest in het hoofdkwartier blijven. Ik was daar niet rouwig om, al speet het me wel, omdat ik sergeant de Wijs en kapitein Lesage in de steek moest laten, prima kerels, met wie ik heel wat had beleefd.

Wat nu volgt, heb ik dus niet zelf beleefd. Ik hoorde het op een mooie zomeravond in juni 1945, in een café in Brussel. Daar kwam ik nogal eens, wanneer ik genoeg had van het geklets van mijn dierbare wapenmakers; het was een klein café, waar de port goed en niet duur was en waar ik met plezier de bevrijde Belgen hun aperitiefje zag drinken.

Ik kwam die avond dan ook niets vermoedend binnen en stevende naar een plaatsje op mijn gewone, roodpluchen bankje onder een spiegel. Maar ik kwam niet zover, want opeens stond iemand me op de schouder te kloppen en aan mijn hand te trekken alsof ze er af moest. Dat was de welbekende kapitein Lesage, die in Brussel was om opheldering te geven over een of ander onderdeel van zijn werk zoveel maan-

den geleden. Voordat ik wist, wat er aan de hand was, zat ik naast kapitein Lesage met een heerlijk koud drankje voor me, en we vertelden elkaar onze ervaringen. Hij vertelde, hoe het hem vergaan was, nadat ik afscheid had genomen tijdens het Von-Rundstedt-offensief. Hij was weer mee naar voren gegaan, de eerste dagen van januari 1945, en onder andere had hij Marie en Joseph teruggezien.

Bij het onafscheidelijke tweetal sergeant de Wijs-kapitein Lesage had zich overigens na mijn vertrek een nieuwe derde man aangesloten. Dat was een Amerikaanse oorlogscorrespondent, luitenant Wiseman bij name. Ze waren dus met hun drieën weer in vrede en vriendschap opgerukt naar het oosten en al een paar dagen na Nieuwjaar hadden ze bijna het punt bereikt, waar wij – Lesage, De Wijs en ik – afscheid hadden genomen van Marie en Joseph.

Op een avond kwam luitenant Wiseman terug bij hen met een verhaal over een echtpaar, dat ergens huisde in een verlaten stal en dat hulp nodig had. Nu huisden in die dagen heel wat mensen in een stal en ze konden nog blij zijn, als die stal verlaten was door het vee en het ongedierte, dus dat verhaal maakte niet veel indruk op sergeant de Wijs en kapitein Lesage. Maar luitenant Wiseman hield vol, dat het wel wat bijzonders was. Dit echtpaar, dat het zo arm en ellendig had, bestond uit een oudere man en een heel jonge vrouw, en die jonge vrouw had pas een kindje gekregen. Nu vond Wiseman alles goed en wel en hij wou niet sentimenteel zijn, maar dit kon men niet

zonder te handelen aanzien. ‘s Avonds na het eten sprak hij er nog eens over en toen zei De Wijs tot kapitein Lasage: “Zeg, dat zullen toch niet Marie en Joseph zijn, je weet wel, uit de villa? Die ons in de oorlog hebben gehuisvest? Herinner je hen nog?” “Nou je het zegt,” antwoordde Lesage, “toen we weggingen, was het met Marie zover, dat elke dag een kindje kon komen.” “Ze heten werkelijk Marie en Joseph,” zei Wiseman, “die namen heb ik opgevangen.” “Dan moeten we maar eens gaan kijken,” besloot Lasage. “Dat vind ik ook,” antwoordde De Wijs, “en als onze vroegere vrienden het zo arm hebben, moeten we wat meenemen.” Hij dacht diep na en zei: “Ik neem noodrantsoenenvoedsel mee.” Wiseman knikte. “Ik heb geen noodrantsoenen,” zei hij. “Maar ik heb dollars en daarmee kun je altijd wel wat uitrichten. Dollars zijn zo goed als goud, is het niet?” “Jullie maken het me moeilijk,” klaagde Lesage, “noodrantsoenen om de mensen in leven te houden, dollars, die zo goed zijn als

goud. Wat kan ik meenemen?” Ze zaten een tijdje stil bij elkaar en na een paar minuten zei Lesage: “Ik weet het! Ik heb laatst ergens een kampfornuis te pakken gekregen; als je dat aansteekt, geeft het warmte, en aan een paar jerrycans brandstof kom ik ook nog wel”.

Tenslotte besloten ze allemaal nog een deken mee te nemen; hoe ze dat moesten verantwoorden, wisten ze wel niet, maar ze hadden een vindingrijke foerier, dus dat werd prachtig geregeld.

De volgende dag gingen ze op weg; ze zaten met z’n drieën geperst tussen die goede gaven en allemaal in hun legeruniform. Op aanwijzing van Wiseman arriveerden ze bij een tochtige, vervallen en half kapotgeschoten stal, die hoorde bij een boerderij, die er helemaal niet meer was. “Ik kan je vertellen,” zei Lesage, “dat dit een verblijf was, waar je geen varkens zou houden. Door het dak zag je een natte, vervelende, grauwe hemel; in het hoekje, waar het ‘t minste lekte, had het gezin zich geïnstalleerd”.

“Toen we binnenkwamen, was het zo donker, dat ik even met mijn zaklantaarn moest bijlichten, en het eerste wat ik zag was Marie, onze Marie, die zoetjes haar baby voedde. Verrast keek ze op en ik werd weer getroffen door die stralende blik van haar. Misschien keek ze nóg stralender dan toen ze met Joseph een beetje rust en voorspoed genoot in de villa aan de Maas. Ik geloof niet, dat ik ooit zulke

open, stralende ogen heb gezien, en Joseph, goeie oude kerel, stond er bij, net zo hoffelijk en wijs als ooit tevoren, maar hij kon naar Marie en het kind kijken, zo gelukkig, alsof hij de hemel open zag. Ik was, enfin, sprakeloos.” Nu, als Lesage sprakeloos is, dan moet het de moeite waard zijn.

“Ik kon geen woorden vinden, ik moest maar kijken naar dat wonderlijke toneel van geluk in die verschrikkelijke omgeving. Maar De Wijs, die nooit van streek is te brengen, was de eerste, die iets zei: “Marie en Joseph,” zei hij, “veel geluk met uw baby, en ik hoop, dat het een kind van de vrede mag zijn”. En toen begon hij zijn rijkdommen uit te stallen: rantsoenen, chocolade, vruchtensappen en hij bleek zelfs de vitaminetabletten, die voor zijn kroost bestemd waren, ook te hebben meegenomen. Marie keek er naar en ze kreeg vochtige ogen. “Monsieur de Wijs,” zei ze, “en uw kinderen dan?” Maar De Wijs zei: “Denkt u nu maar aan uw baby, ik vind wel iets voor mijn telgen”. “God moge u zegenen, monsieur de Wijs,”

zei Joseph, “hij zal van uw kinderen goede mensen maken”.

Wiseman was de volgende. Hij haalde uit zijn borstzak een rolletje Amerikaans geld en gaf het Joseph: “Voor het geval van nood,” zei hij, “je wilt ze toch wel aannemen, niet?” Joseph zei dat het een koninklijke gift was. Marie keek hem stralend aan en zei, dat het goed was om moeder te worden in een stal, als je daardoor zoveel goede mensen zag.

Lesage stopte even met zijn verhaal.

“Weet u, beste: Ik kreeg opeens een idee, toen ik dat allemaal had gezien. Wat *De Wijs* betekent, hoef ik jou, als Nederlander, niet te vertellen; *Wiseman* betekent “*wijs man*” en mijn naam, Lesage, is de exacte vertaling van *De Wijs*. Er waren dus drie “wijzen” in die stal aanwezig. Drie wijzen, niet uit Oosterse, maar uit Westerse landen. En daar stond ik met mijn kookketel met brandstof en ik kon het niet nalaten om te zeggen: “Dan zal ik maar wierook offeren, al stinkt die dan ook een beetje”. Daarop lachten ze allemaal om de gelijkenissen. Ik hoorde bovendien Joseph uit over hun avonturen, want ik wilde weten, hoe ze daar terecht waren gekomen. Die waren opmerkelijk!

Joseph en Marie waren ons gevolgd, omdat ze bang waren last te krijgen van de Duitsers, maar ze waren niet snel genoeg geweest en ze werden achterhaald, terwijl ze in een bunker schuilden voor een aanval. Maar om-

dat het *uur van Marie gekomen was*, waren ze een dorp ingegaan om onderdak te krijgen. Maar er waren heel wat mensen, die wisten, dat ze voor ons hadden gewerkt, en om geen last te krijgen sloegen ze de deur toe. In de herbergen en vrije ruimten zaten een heleboel vluchtelingen, die veel geld hadden, maar voor Marie was er *geen plaats in de herberg*.

Zo waren ze diep in de nacht *in de stal terechtgekomen*, omdat Marie niet verder kon, en daar had ze haar *kind gebaard* en ze hadden het *gewikkeld in een paar stukken linnen*, die ze mee hadden genomen uit de villa bij hun vertrek. En Joseph had een soort wiegie gemaakt van een *oude voerbak* en daarin sliep het kind.

De Wijs vroeg: “Neem me niet kwalijk, maar ik wou even weten: welke dag is het vandaag?” Wiseman antwoordde: “Zes januari, vriend. Waarom?”

“O,” antwoordde sergeant de Wijs, “ik dacht het ook en ik vraag me af, of mijn kinderen nu Driekoningen aan het vieren zijn”.

“Anders wij wel,” riep Wiseman. “Mirre, wierook en goud. Marie met Joseph en het kindje!” En hij begon als een merkwaardig soort engel uit ‘den hoge’ bij het zien van het aanwezige kersttafereel met een diepe stem in legeruniform een kerstlied te zingen.”

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

	oktober	november
Aantal Schatkisten:	11	7
Dagelijkse Toewijding	452	299
H. Mis	69	64
H. Communie	56	56
Geestelijke Communie	314	267
Offers	392	195
Tientjes	1.221	810
Bezoek aan het Allerheiligste	35	11
Meditatie	121	89
Goed Voorbeeld	162	176
Puntje	238	244

Puntje

Luister eens, het Puntje van december en januari is:

Niet jaloers zijn!

Beste Kruisvaarders,

Op de voorkant van het Informatieblad zien we een mooie prent. We zien er de drie Wijzen die voor koning Herodes staan. Herodes wrijft in zijn baard en kijkt met een verbaasde blik naar deze mannen uit het Oosten. Hij doet dit niet omdat ze met grote, harige kamelen naar Jeruzalem zijn gekomen. O neen! Er is een andere reden. Eén van de Wijzen verklaart aan Herodes de reden van hun komst. Ze zijn op zoek naar de pasgeboren Koning van de Joden. Het is een belangrijke Koning, zo zeggen de drie Wijzen, want Zijn geboorte wordt door een heldere ster aan alle mensen verkondigd. De Wijzen vertellen aan koning Herodes verder nog een aantal dingen die de joodse priesters eigenlijk zelf al hadden moeten weten. Namelijk dat de tijd voor de komst van de aan Adam en Eva beloofde Verlosser is aangebroken. Dat hebben de joodse profeten voorspeld. De profeet Isaias had ook verkondigd dat deze Verlosser zal geboren worden uit een jong meisje, te Bethlehem en het koninkrijk van zijn vader David zal erven. Meer nog: deze Verlosser zal machtig zijn, rechtvaardig heersen en aan zijn regering zal geen einde komen! Hij zal Emanuel heten: God met ons! Toen Herodes dit alles hoorde, zo zegt ons het Evangelie, werd hij ontsteld.

Wat betekent dat ‘ontsteld zijn’, beste Kruisvaarders? Waarom werd Herodes ontsteld? Betekent dit, dat Herodes blij was met de komst van Jezus? Blij, dat Jezus zulk een goede en machtige Koning zou zijn? Neen, ontsteld zijn betekent hier ontevreden of droevig zijn om iets dat men heeft gehoord. Ontsteld zijn, is hier jaloers zijn op Jezus. Herodes wil het goed van Jezus niet omdat hij vreest dat zijn eigen koningschap in gevaar is. Herodes is bang dat Jezus hem alle macht, geld en plezier komt afnemen. We weten wat het gevolg was van Herodes’ jaloezie. Hij liet alle jongetjes in Bethlehem, die twee jaar oud of jonger waren, vermoorden. Herodes

startte een vervolging en zorgde ervoor dat de ‘heilige onnozele kinderen’ de eerste waren van wie hun bloed omwille van Christus vergoten werd. Wij vieren hun heiligenfeest op 28 december, drie dagen na Kerstmis.

Beste Kruisvaarders, het puntje van de maand december zal dienen als voorbereiding op het komende Kerstekind: *niet jaloers zijn!* Houden we hetzelfde puntje in januari!

Wat leert onze catechismus over de jaloersheid?

De catechismus zegt ons, dat de jaloersheid tot een van de zeven hoofdzonden behoort. Dit betekent, dat jaloersheid een zonde is die ervoor zorgt dat wij nog andere zonden zullen begaan. Net zoals bij Herodes die uit jaloersheid Jezus begint te haten en vervolgens de kinderen in Bethlehem laat vermoorden. Andere jaloerse mensen beginnen dan weer kwaad te spreken, kwaad te wensen, te benadelen, ...

Jaloersheid is een gebrek dat vele mensen hebben. Dit komt omdat jaloersheid voortvloeit uit de zonde van hoogmoed. Hoogmoed zit in iedere mens. Hoogmoed is zichzelf als het centrum van de wereld beschouwen, zichzelf boven de anderen stellen of er zo naar handelen. Een jaloers persoon beschouwt zichzelf belangrijker dan de anderen en wil daarom alle goede dingen voor zichzelf. Men wil geen goede dingen bij een ander zien. Indien men deze wel ziet, is men ontevreden. Men denkt, dat men tekort gedaan is. Dat is verkeerd. Dat is zonde.

De zonde van jaloersheid gaat in *tegen God* en *tegen de naastenliefde*. De jaloerse mens zegt niet akkoord te zijn met het goede dat God aan anderen wil geven. Dit terwijl God eigenlijk alle goeds mag geven aan wie Hij wil, wat Hij wil en hoeveel Hij wil. Jaloersheid gaat ook in tegen de naaste, die wij moeten beminnen als onszelf. Wij moeten ons over het goed van onze naaste verheugen net alsof het onszelf zou toebehoren. Wij mogen er niet ontevreden over zijn! Zoals de H. Paulus zegt: we moeten de andere het goede toewensen en ons verheugen over zijn geluk.

Jaloers zijn is trouwens ook dom. Door jaloers te zijn, verandert er toch niets aan de zaak. Ook al zijn we boos op de andere of droevig, hij blijft het goede behouden. Een jaloers persoon zorgt er enkel voor dat hijzelf met een terneergeslagen hart rondloopt. Niet de andere. Men krijgt een somber hart. Zijn ogen zijn dof en zijn gelaat verrimpeld. Voor de jaloerse mens kan de andere ook niets goeds meer doen, zelfs als hij probeert. Men zal het altijd verkeerd interpreteren. De jaloerse geraakt van zijn jaloersheid niet meer af. Hij zit gevangen. De ongelukkige!

Wat moeten we dus doen, beste Kruisvaarders, om zo niet te worden en de jaloezheid te bestrijden? Wel, we moeten de *eerste gevoelens van jaloezie onmiddellijk wegduwen*. We mogen dit onkruid niet laten groeien, maar we moeten het direct uittrekken. Ten tweede moeten we vaak overwegen dat *al het goede van God komt*, die de bezitter is van alle goed en kan doen wat Hij wil. We weten, dat God steeds wijs en rechtvaardig handelt. Zo moeten we ook *het goed erkennen dat we wél van God hebben gekregen* en God er voor danken in plaats van enkel kwaad te zijn omdat we niet dat hebben wat iemand anders wel heeft. Ten derde moeten we ons allemaal als *leden van één lichaam beschouwen*: het lichaam van Jezus: de Kerk. In een normaal menselijk lichaam werken alle ledematen op hun plaats met hun goederen samen voor het gemeenschappelijk welzijn. Zo klaagt de hand niet dat de voet een mooie schoen aan heeft. Ook willen de oren niet liever het eten van de maag hebben, dan de muziek die ze wél kunnen horen. Zo moeten wij blij zijn dat iedereen van God krijgt wat hij nodig heeft om het doel te bereiken: de hemel. We werken allemaal samen tot de glorie van God. We zijn als aparte muziekinstrumenten in het orkest: elk verschillend en toch samenwerkend!

Beste Kruisvaarders, deze adventstijd brengt ons een passend tegengif voor de jaloezheid. We zullen tijdens elke adventszondag de H. Johannes de Doper in het Evangelie beter leren kennen. Hem moeten wij navolgen! Waarom? Wel: Nadat de H. Johannes de Doper

Jezus had gedoopt, verlieten vele van zijn eigen vrienden hem en gingen naar Jezus luisteren. Velen bleven dan ook voorgoed bij Jezus. Zij werden Jezus' leerlingen en keerden niet meer naar Johannes terug. Hoe reageerde Johannes? Reageerde hij zoals de jaloerse mensen? Neen, dat alles maakte Johannes niet droef! Johannes was zelfs blij met het succes van Jezus. Hij verheugde zich over het succes van Jezus. Johannes riep uit: *"Het is goed, dat allen naar Jezus gaan en niet naar mij blijven komen: Jezus moet namelijk groter en bekender worden en ik kleiner. Jezus is het ware Lam Gods, dat zal wegnemen de zonden van de wereld!"* Dat is een mooie, maar ook de juiste reactie van de H. Johannes de Doper! Zijn voorbeeld moeten we navolgen!

Beste Kruisvaarders, laten we dus in december en in januari op onze hoede zijn voor dat droevige gebrek van de jaloezie. Gaan we het te lijf! Goede moed in de strijd!

Pater Matthias De Clercq

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

107. De diaken en eerste martelaar Stefanus. (Feestdag 26 december)

Bemin uw vijanden, en bid voor wie u lasteren en vervolgen. Mt. 5, 44

1 Toen het getal van de gelovigen steeds aangroeide, kwamen er klachten over het uitdelen van de aalmoezen. De Apostelen riepen nu de gelovigen bijeen en zeiden: “*Het is niet goed, dat wij het woord van God verwaarlozen, om aan tafel te dienen. Kies dus, broeders, uit uw midden zeven mannen van goede naam, vol van de Geest en van wijsheid. Hen zullen we aanstellen voor deze taak, terwijl we zelf zullen voortgaan met het gebed¹ en de dienst van het woord²*”. Dit voorstel behaagde aan allen. En zij kozen Stefanus, Filippus en nog vijf andere leerlingen. Deze noemden zij diakens, d.i. dienaars, en stelden hen aan de Apostelen voor, die “*baden en hun de handen oplegden*”. En het getal leerlingen te Jeruzalem nam sterk toe; ook veel Joodse priesters omhelsden het geloof.

Stefanus was vol genade en kracht en deed grote wonderen. Enige Joden stonden tegen hem op en redetwisten met hem; maar zij konden de H. Geest, die in hem sprak, niet weerstaan. Toen stookten zij mannen op om te verklaren, dat Stefanus tegen Mozes en God had gelasterd. Ook ruiden zij het volk en de ouderlingen op, en sleurden hem mee voor de Hoge Raad, waar zij omgekochte valse getuigen tegen Stefanus

inbrachten. Alle raadsleden vestigden hun ogen op hem en meenden een engel te zien.

2 Stefanus begon te spreken. Eerst herinnerde hij aan de geschiedenis van het Joodse volk, en hoe dit zich ook reeds tegen Mozes had verzet. En zijn woord was vol wijsheid en kracht. Vervolgens riep hij uit: “*Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en van oren: altijd weerstaat gij de H. Geest; gij, juist als uw vaders. Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? Zij hebben de boden gedood van de komst van de Rechtvaardige, maar gij, gij zijt zijn verraders en moordenaars geworden*”.

De priesters en ouderlingen knarsetandden van woede. Doch Stefanus blikte ten hemel, zag de heerlijkheid van God en Jezus aan de rechterhand van de Vader, en sprak: “*Zie, ik zie de hemelen open, en de Mensenzoon staan aan de rechterhand van God*”. Maar zij overschreeuwden hem, hielden hun oren toe en stormden als één man op hem los. Zij dreven hem uit de stad en stenigden hem. Die hem stenigden, legden hun bovenkleed aan de voeten van een jongeling, Saulus geheten, die had meegestemd, om Stefanus te doden. Stefanus bad, terwijl zij hem stenigden, en sprak: “*Heer Jezus, ontvang mijn geest!*” Daarop viel hij op zijn knieën en riep luid: “*Heer! reken hun deze*

zonde niet toe!” En nadat hij aldus had gebeden, ontsliiep hij in de Heer.

Het bloed van de martelaren is het zaad, waaruit in rijke volheid een kroost van nieuwe gelovigen voortspriuit. Stefanus sterft biddend voor zijn vijanden, evenals Jezus, die het voorbeeld van alle martelaren is.

1. d.w.z. de H. Mis
2. d.w.z. de preek.

108. Petrus en Johannes in Samaria

Het geloof ontstaat door de prediking; de prediking geschiedt krachtens opdracht van Christus. Rom. 10, 17

1. Het H. Vormsel. Op de dag, waarop Stefanus gestenigd werd, ontstond er een grote vervolging tegen de Christenen te Jeruzalem. Een van de hevigste vervolgers was Saulus. Hij drong de huizen binnen en sleepte mannen en vrouwen in de gevangenis. Daarom vluchtten, uitgezonderd de Apostelen, veel gelovigen uit Jeruzalem en verstrooiden zich door Judea en Samaria. Hier gingen zij overal rond en verkondigden Gods woord. – Onder hen bevond zich ook de diaken Filippus, die in de stad *Samaria* het Evangelie verkondigde. Hij verrichtte zeer veel wonderen, zodat het volk zich liet dopen. Toen de Apostelen, die te Jeruzalem gebleven waren, hoorden, dat Samaria het woord Gods had aangenomen, zonden zij er Petrus en Johannes heen. Zij kwamen en *baden over de gelovigen*, opdat zij de H. Geest zouden ontvangen; vervolgens *legden zij hun de han-*

den op, en zij ontvingen de H. Geest (H. Vormsel).

2. Simon de tovenaer. In Samaria woonde een oude tovenaer, met name Simon. Toen hij zag hoe de gelovigen door de handoplegging van de Apostelen de H. Geest ontvingen, bood hij hun geld aan en sprak: “*Geef ook mij die macht, dat ieder, wie ik de handen opleg, de H. Geest ontvangt*”. Doch Petrus gaf hem vol heilige verontwaardiging ten antwoord: “*Uw geld ga met u ten verderve, omdat ge hebt gemeend de gave van God voor geld te verkrijgen. Ge kunt geen deel hieraan (aan het ambt van Apostel of Bisschop, waartoe de bediening van het H. Vormsel behoort) hebben, want uw hart is niet oprecht tegenover God. Heb dus berouw over uw boosheid, en bid tot God, dat die toeleg van uw hart vergeven mag worden*”.

De zonde van Simon de tovenaer wordt thans nog Simonie genoemd, nl. het kopen of verkopen van geestelijke zaken of ambten voor geld of tijdelijk voordeel.

Jaarprogramma 2018

Wanneer?		Waar?	Wat?
van	t/m		
02-12		Gerwen-Leiden	Adventsbezinning (+Derde Orde FS-SPX)
08-12		Den Haag	Mars voor het Leven
19-12		Gerwen	Gulden Mis
2019 (voorlopig)			
16-03	17-03	Amsterdam	Stille Omgang
29-03	31-03	Bois-Seigneur-Isaac (B)	Gezinsweekeinde
23-06		Gerwen	Sacramentsprocessie
28-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
29-06		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
24-08	25-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
12-10		Gerwen	Aanbidingsdag

Onderstaand gebed kunt u gebruiken voor de huiszegening met driekoningenwater en wierook!

Zegen, o Heer, almachtige God, dit huis, opdat daarin mogen wonen gezondheid, kuisheid, kloekmoedige deugd, ootmoed, goedheid, zachtmoedigheid, vervulling van de wet en dankbaarheid jegens God, de Vader en de Zoon en de heilige Geest; en deze zegen mag blijven over dit huis en al zijn bewoners. Door Christus onze Heer. Amen.

Met gezegend krijgt schrijft u volgende formule boven de voor- en achterdeur (of op de bovendorpel):

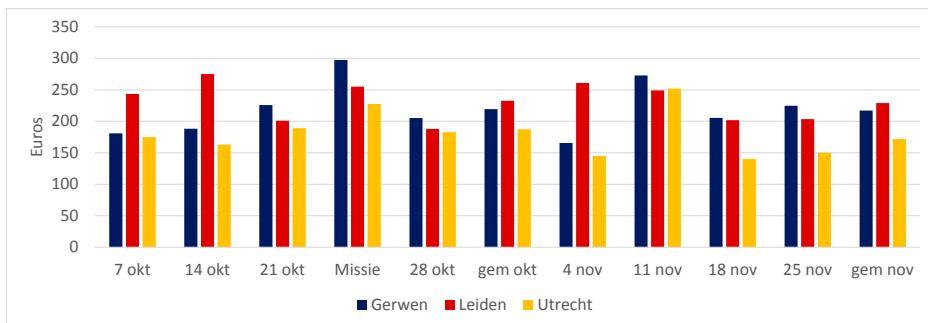
20 + C + M + B + 19

Betekenis van deze formule:
Christus mansionem benedicat! (Christus moge dit huis zegenen!)

Onze Overledenen

Hr.	M.	Soputan	Tiel	02	12	2013
Mevr.	J.H.	Breebaart-Wagenaar	Krommenie	05	12	2009
Mevr.	M.C.	Peijnenborg-Hamers	Tilburg	06	12	1987
Hr.	P.A.	Galama	Hoorn	06	12	1997
Hr.	J.	Hoogland	Rijswijk	07	12	1992
Mevr.	M.	Franssen-Saelmans	Steyl	08	12	2000
Mevr.	M.G.	Mul	Montzen (B)	09	12	1988
Mevr.	P.M.	Bongers-Hüneker	Aarle-Rixtel	09	12	2001
Mevr.	A.J.	Hoogland -Kok	Emmen	09	12	2010
Mevr.	W.M.	Galama	Amersfoort	09	12	2011
Mej.	M.P.	van Kemenade	Geldrop	10	12	2000
Hr.	J.J.	Joosen	Breda	12	12	2000
Hr.	W.J.R.	Koekkoek	Amsterdam	14	12	1995
Mevr.	S.J.W.	Smeets	Soesterberg	18	12	2004
Mevr.	J.S.	Besouw-de Bruin	Grubbenvorst	19	12	2002
Mevr.	M.N.	van Dijk- de Gouw	Tilburg	19	12	2004
Hr.	J.J.M.	Gadiot	Heerlen	28	12	2000
Hr.	N.J.R.	van Doeveren	Delft	29	12	1988
Hr.	J.H.	van Stijn	Sliedrecht	30	12	1990
Hr.	G.B.	Meulman	Nieuwe Pekela	30	12	2003
Hr.	B.J.	Frederiks	's Hertogenbosch	31	12	2010
Mevr.	G.H.	Haugk-Langerbeins	Utrecht	01	01	2006
Hr.	J.F.	Koks	Maastricht	02	01	2016
Hr.	H.H.	Pelgrom	Ede	05	01	2000
Mevr.	H.	Vermeulen-Lurnej	Maastricht	08	01	1992
Hr.	W.A.P.	Bakermans	Wageningen	08	01	1994
Mevr.	A.	Suerink-Scholten	Arnhem	11	01	1996
Mevr.	A.M.	v. Avesaat-Burhenne	Tegelen	11	01	2002
Mevr.	A.F.M.	Messing-Bakker	Amersfoort	14	01	2009
Mej.	M.W.	Schretlen	As (B)	16	01	2002
Hr.	J.A.	Daniëls	Nootdorp	18	01	1987
Hr.	M.	van de Linden	Eindhoven	21	01	2006
Hr.	R.R.	Freeman	Valkenswaard	21	01	2007
Hr.	A.M.	van Os	Groesbeek	24	01	2009
Mevr.	E.J.	van Diggele	Rotterdam	24	01	2011
Hr.	J.T.	Vloet	Boxmeer	25	01	1998
Hr.	P.L.	Tan	Amsterdam	25	01	2003
Mevr.	J.P.	Kühr-Langras	Leidschendam	30	01	2016

Collecten in de maanden oktober en november 2018

De **missiecollecte** van Nederland op 21 oktober jl. voor het nieuw noviciaat van de zusters oblats van de Priesterbroederschap St. Pius X op de Filippijnen heeft € 780,18 opgebracht. **Hartelijk dank!**

De liturgische kalender voor het nieuwe jaar 2019

is weer verkrijgbaar in onze kerken/kapellen,
of op aanvraag bij Br. René Maria: tel: +32-499 69 29 04
per e-mail: br.renemaria@fsspx.email

Elke maand heeft een foto met passende spreuk.
Ook is nu bij iedere dag de liturgische kleur aangegeven.

Prijs: groot (A3) € 8,- en klein (A4) € 6,- Euro

Bij verzending komen er bij de grote € 3,-
en bij de kleine 2,- verzendkosten bij.

Sinterklaas, die is er weer,
ook zwarte Piet nog deze keer.
Maar de Sint heeft veel geleden,
om zijn Piet, die werd omstreden.

Sint vindt iedereen even waardig
en is voor allen even aardig.
Al is Piet toevallig zwart,
Sint die kent zijn goede hart.

Met de opdracht van Sint op zak,
ging Piet voorop, al speurend op pad.
Zo gezegd, ook zo gedaan,
kwamen ze weldra in Gerwen aan.

Sint was dik tevree over Piet z'n werk,
want gevonden had hij, de kerk.
Piet heb jij de cadeautjes in de zak,
want we klimmen hiernaast op het dak.

Sint heeft vele, goede trouwe vrienden,
hij weet die elk jaar weer te vinden.
Piet, wie is die onbekende pater toch aldaar?
Nog nooit gezien, vind het maar een beetje raar.

Oh, zegt Piet, vooraf een onderonsje met pater De Beer,
hem kennende, weet hij vast wel meer.
Pater vertelde over de aankoop van een Utrechtse kerk,
was meer dan dankbaar, maar het gaf té veel werk.

De afgevaardigden van Pius-X namen dit probleem ter hand
en zij stuurden een medepriester naar het land.
Een Belg van origine, klein van formaat,
maar zeer geschikt en steeds weer paraat.

Samen kunnen ze het wel vinden,
zeker met pater Huysegems in hun midden.
Ze doen vele goede werken, keer op keer
tot lof en eer van God de Heer.

Sint wou al die ijver graag honoreren,
en liet Piet in klomp of schoen wat deponeren.
Een lekkernij voor jullie drietjes alhier,
Smakelijk eten en nog veel plezier.

Sint en Piet

Kalender Gerwen

December

za.	1	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	2	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Advent (1^e kl.); kinderzegen
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00	Advents- bezinning	Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde
ma.	3	18.30	H. Mis	H. Franciscus-Xaverius, bel. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
di.	4	18.30	H. Mis	H. Petrus Chrysologus, biss. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en H. Barbara, maagd en mart. v.d. Advent (3 ^e kl.); ged. H. Sabbas, abt
wo.	5	7.15	H. Mis	
do.	6	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Nicolaas, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
vr.	7	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Ambrosius, biss. en kerkl.
za.	8	8.30	gez. H. Mis	Onbevleete Ontvangenis v.d. H. Maagd Maria (1^e kl.); ged. v.d. Advent
		10.30	<i>Vertrek</i>	<i>Mars voor het Leven, Malieveld Den Haag</i>
zo.	9	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Advent (1^e kl.)
ma.	10	18.30	H. Mis	van de Advent (3 ^e kl.); ged. H. Melchiades, paus en mart.
di.	11	18.30	H. Mis	H. Damasus I, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
wo.	12	7.15	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
do.	13	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Lucia, maagd en mart. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
vr.	14	7.15	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
za.	15	8.30	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	16	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Advent <i>Gaudete</i> (1^e kl.)
ma.	17	18.30	H. Mis	van de Advent (2 ^e kl.)

di.	18	18.30	H. Mis	v.d. Advent (2 ^e kl.)
wo.	19	6.30	gez. H. Mis	Gulden Mis ; ged. v.d. Quatertemperdag in de Advent
do.	20	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	van de Advent (2 ^e kl.)
vr.	21	7.15	H. Mis	H. Thomas, apostel (2 ^e kl.); ged. v.d. Quatertemperdag in de Advent
za.	22	8.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.)
zo.	23	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Advent (1^e kl.)
ma.	24	18.30	H. Mis	Vigilie van Kerstmis (1 ^e kl.)
		23.00	Kerstwake	
di.	25	0.00	Nachtmis	Hoogfeest van Kerstmis (1^e kl.);
		9.45	Dageraadsmis	in de Dageraadsmis ged. H. Anastasia, mart.
		10.30	Dagmis	
wo.	26	10.30	Hoogmis	Tweede Kerstdag, H. Stefanus, eerste mart. (2^e kl.); ged. v.h. octaaf
do.	27	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Johannes, apostel en evangelist (2 ^e kl.); ged. v.h. octaaf
vr.	28	7.15	H. Mis	HH. Onnozele Kinderen, mart. (2 ^e kl.); ged. v.h. octaaf; <i>kinderzegen</i>
za.	29	8.30	H. Mis	onder het octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Thomas van Canterbury, biss. en mart.
zo.	30	10.30	Hoogmis	Zondag onder het octaaf van Kerstmis (2^e kl.)
ma.	31	18.30	H. Mis	onder het octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Sylvester, paus en bel.; daarna Lof met Te Deum (<i>volle aflat</i>)

Januari

di.	1	10.30	Hoogmis	Octaafdag van Kerstmis, Besnijdenis van de Heer (1^e kl.), verplichte feestdag; voor de Mis <i>Veni Creator (volle aflat)</i>
wo.	2	7.15	H. Mis	Feest van de Heilige Naam Jezus (2 ^e kl.)
do.	3	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste donderdag v.d. maand, Votiefmis O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.)
vr.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)

za.	5	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Telesphorus, paus en mart.; <i>na de Mis wijding Driekoningenwater</i> ; daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	6	10.30	Hoogmis	Verschiĳning van onze Heer, Driekoningen (1 ^e kl.); <i>Eerste Heilige Communie; kinderzegen; daarna zegening van wierook en krijt</i>
ma.	7	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	8	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	9	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	10	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr.	11	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Hyginus, paus en mart.
za.	12	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	13	10.30	Hoogmis	1^e zondag na Driekoningen, Feest v.d. H. Familie (2 ^e kl.); <i>na de Mis toewijding van de gezinnen aan de H. Familie</i>
ma.	14	18.30	H. Mis	H. Hilarius, biss. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Felix, mart.
di.	15	18.30	H. Mis	H. Paulus, eerste kluizenaar, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Maurus, abt
wo.	16	7.15	H. Mis	H. Marcellus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
do.	17	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Antonius, abt (3 ^e kl.)
vr.	18	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Prisca, maagd en mart.; <i>begin van de Internationale Bidweek voor de Eenheid van de Christenen</i>
za.	19	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. HH. Marius en gez., mart. en H. Kanut, koning van Dene-marken, mart.
		10.00	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	20	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Driekoningen (2 ^e kl.)
ma.	21	18.30	H. Mis	H. Agnes, maagd en mart. (3 ^e kl.)
di.	22	18.30	H. Mis	HH. Vincentius en Anastasius, mart. (3 ^e kl.)
wo.	23	7.15	H. Mis	H. Raymundus van Pennafort, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Emerentiana, maagd en mart.
do.	24	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Timotheus, biss. en mart. (3 ^e kl.)
vr.	25	7.15	H. Mis	Bekering van de H. Paulus, apostel (3 ^e kl.)

za.	26	8.30	H. Mis	H. Polycarpus, biss. en mart. (3 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	27	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)
ma.	28	18.30	H. Mis	H. Petrus Nolascus, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Agnes, maagd en mart.
di.	29	18.30	H. Mis	H. Franciscus van Sales, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
wo.	30	7.15	H. Mis	H. Martina, maagd en mart. (3 ^e kl.)
do.	31	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Johannes Bosco, bel. (3 ^e kl.)

Februari

vr.	1	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart.
za.	2	8.30	Kaarswijding, Processie, gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	3	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Driekoningen (2^e kl.); na de Hoogmis kinder- en Blasiuszegen

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 1 en 15 december; 12, 19 en 26 januari

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Kerstliederenavond: donderdag 20 december 19.30 uur

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst zondag 27 januari

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

December

za.	1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	2	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Advent (1^e kl.); kinderzegen
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		16.00		15.00 Lof met Rozenhoedje
				einde
vr.	7	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Ambrosius, biss. en kerkl.
za.	8	9.00	gez. H. Mis	Onbevleete Ontvangenis v.d. H. Maagd Maria (1^e kl.); ged. v.d. Advent
		11.00	<i>Vertrek</i>	<i>Mars voor het Leven, Malieveld Den Haag</i>
zo.	9	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Advent (1^e kl.)
vr.	14	19.00	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
za.	15	9.00	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	16	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Advent <i>Gaudete</i> (1^e kl.)
vr.	21	19.00	H. Mis	H. Thomas, apostel (2 ^e kl.); ged. v.d. Quatertemperdag in de Advent
za.	22	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.)
zo.	23	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Advent (1^e kl.)
ma.	24	19.00	H. Mis	Vigilie van Kerstmis (1 ^e kl.)
		23.00	Kerstwake	
di.	25	0.00	Nachtmis	Hoogfeest van Kerstmis (1^e kl.);
		9.45	Dageraadsmis	in de Dageraadsmis ged. H. Anastasia, mart.
		10.30	Dagmis	
wo.	26	10.30	Hoogmis	Tweede Kerstdag, H. Stefanus, eerste mart. (2^e kl.); ged. v.h. octaaf
vr.	28	-----	geen H. Mis	HH. Onnozele Kinderen, mart. (2 ^e kl.); ged. v.h. octaaf
za.	29	9.00	H. Mis	onder het octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Thomas van Canterbury, biss. en mart.

zo. 30 10.30 Hoogmis **Zondag onder het octaaf van Kerstmis (2^e kl.)**
 ma. 31 19.00 H. Mis onder het octaaf van Kerstmis (2^e kl.); ged. H. Sylvester, paus en bel.; daarna Lof met Te Deum (*volle aflat*)

Januari

di. 1 10.30 Hoogmis **Octaafdag van Kerstmis, Besnijdenis van de Heer (1^e kl.)**, verplichte feestdag; voor de Mis *Veni Creator (volle aflat)*

vr. 4 18.00 Lof
 19.00 H. Mis Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3^e kl.)

za. 5 9.00 H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3^e kl.); ged. H. Telesphorus, paus en mart.; *na de Mis wijding Driekoningenwater*; daarna Lof met Rozenhoedje

zo. 6 10.30 Hoogmis **Verschijsing van onze Heer, Driekoningen (1^e kl.)**; *kinderzegen; daarna zegening van wierook en krijt*

vr. 11 19.00 H. Mis door de week (4^e kl.); ged. H. Hyginus, paus en mart.

za. 12 9.00 H. Mis O.L. Vrouw op zaterdag (4^e kl.)
 10.20 *Onderricht* *Godsdienstlessen*

zo. 13 10.30 Hoogmis **1^e zondag na Driekoningen, Feest v.d. H. Familie (2^e kl.)**; *na de Mis toewijding van de gezinnen aan de H. Familie*

vr. 18 ----- geen H. Mis door de week (4^e kl.); ged. H. Prisca, maagd en mart.; *begin van de Internationale Bidweek voor de Eenheid van de Christenen*

za. 19 ----- geen H. Mis O.L. Vrouw op zaterdag (4^e kl.); ged. HH. Marius en gez., mart. en H. Kanut, koning van Dene-marken, mart.

zo. 20 10.30 Hoogmis **2^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)**
 vr. 25 19.00 H. Mis Beking van de H. Paulus, apostel (3^e kl.)

za. 26 9.00 H. Mis H. Polycarpus, biss. en mart. (3^e kl.)
 10.20 *Onderricht* *Godsdienstlessen*

zo. 27 10.30 Hoogmis **3^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)**

Februari

vr.	1	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart.
za.	2	9.00	Kaarswijding, Processie, gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.); daarna daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.50	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	3	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Driekoningen (2 ^e kl.); <i>na de Hoogmis kinder- en Blasiuszegen</i>

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 1 en 15 december; 12 en 26 januari

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomsten 16 december en 20 januari

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 9 december en 13 januari

Geloofsverdieping volwassenen: maandag 3 december en verder nader aan te kondigen

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

December

za.	1	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	2	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Advent (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
		14.15	Advents- bezinning	2 ^e voordracht
		16.00		15.00 Lof met Rozenhoedje einde
vr.	7	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Ambrosius, biss. en kerkl.

za.	8	9.00	gez. H. Mis	Onbevleete Ontvangen v.d. H. Maagd Maria (1 ^e kl.); ged. v.d. Advent
		<i>11.00</i>	<i>Vertrek</i>	<i>Mars voor het Leven, Malieveld Den Haag</i>
zo.	9	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Advent (1 ^e kl.)
vr.	14	19.00	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
za.	15	11.00	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
zo.	16	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Advent <i>Gaudete</i> (1 ^e kl.)
vr.	21	19.00	H. Mis	H. Thomas, apostel (2 ^e kl.); ged. v.d. Quatertemperdag in de Advent
za.	22	11.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.); ged. H. Hungerus, biss. en bel.
zo.	23	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Advent (1 ^e kl.)
ma.	24	19.00	H. Mis	Vigilie van Kerstmis (1 ^e kl.)
		23.00	Kerstwake	
di.	25	0.00	Nachtmis	Hoogfeest van Kerstmis (1 ^e kl.);
		9.45	Dageraadsmis	in de Dageraadsmis ged. H. Anastasia, mart.
		10.30	Dagmis	
wo.	26	10.30	Hoogmis	Tweede Kerstdag, H. Stefanus, eerste mart. (2 ^e kl.); ged. v.h. octaaf
vr.	28	19.00	H. Mis	HH. Onnozele Kinderen, mart. (2 ^e kl.); ged. v.h. octaaf
za.	29	11.00	H. Mis	onder het octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Thomas van Canterbury, biss. en mart.
zo.	30	10.30	Hoogmis	Zondag onder het octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.)
ma.	31	19.00	H. Mis	onder het octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Sylvester, paus en bel.; daarna Lof met Te Deum (volle aflat)

Januari

di.	1	10.30	Hoogmis	Octaafdag van Kerstmis, Besnijdenis van de Heer (1 ^e kl.), verplichte feestdag; voor de Mis <i>Veni Creator (volle aflat)</i>
vr.	4	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	5	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevleete Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Telesphorus, paus en mart.; <i>na de Mis wijding Driekoningenwater</i> ; daarna Lof met Rozenhoedje

zo.	6	10.30	Hoogmis	Verschi ning van onze Heer, Driekoningen (1 ^e kl.); <i>kinderzegen; daarna zegening van wierook en krijt</i>
vr.	11	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Hyginus, paus en mart.
za.	12	11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	13	10.30	Hoogmis	1^e zondag na Driekoningen, Feest v.d. H. Familie (2 ^e kl.); <i>na de Mis toewijding van de gezinnen aan de H. Familie</i>
vr.	18	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Prisca, maagd en mart.; <i>begin van de Internationale Bidweek voor de Eenheid van de Christenen</i>
za.	19	11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. HH. Marius en gez., mart. en H. Kanut, koning van Dene-
zo.	20	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Driekoningen (2 ^e kl.)
vr.	25	19.00	H. Mis	Bekering van de H. Paulus, apostel (3 ^e kl.)
za.	26	11.00	H. Mis	H. Polycarpus, biss. en mart. (3 ^e kl.)
zo.	27	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Driekoningen (2 ^e kl.)

Februari

vr.	1	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart.
		19.00	H. Mis	
za.	2	11.00	Kaarswijding, Processie, gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	3	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Driekoningen (2 ^e kl.); <i>na de Hoogmis kinder- en Blasiuszegen</i>

Activiteiten in Utrecht

Bespreking missaal: alle zondagen na de koffie

Geloofsleer voor catechumenen: na bespreking missaal

Kerstliederenavond: zaterdag 8 december 19.00 uur

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 69

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 73

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 75

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

Bankrekening

**Steun het
Informatie-
blad!**

**Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23**

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

- H. Mis
- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
 - ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
 - ma., di. 7.00 uur
 - wo, za. 7.30 uur
 - do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nueneu
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

- 2 Voorwoord
- 3 Persbericht van de Priesterbroederschap St. Pius X

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

- 12 Hoofdstuk 14: Hoe ze Jezus Christus hebben onttroond.
- 17 Hoofdstuk 15: Het grote verraad

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW

- 20 Moeder van de Schepper, bid voor ons.

MILITIA IMMACULATAE

- 25 Geestelijke krachttraining

TERUGBLIKKEN

- 30 Bedevaart Derde Orde naar St. Odiliënberg
- 31 Sportdag van de Traditie in Bonheiden
- 32 Bedevaart naar Banneux
- 33 Rozenkransfeest in Leiden
- 35 Straatapostolaat in Leiden
- 35 Priesters van het District naar Wijk bij Duurstede, Dorestad
- 36 JKI Gerwen naar 's Hertogenbosch
- 37 Bijeenkomst Derde Orde in Gerwen
- 38 Patroonsfeest en Sinterklaas in Gerwen

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 41 Uitleg van de intentie – De Martelaren van Gorcum
- 53 De Drie Wijzen uit het Westen – *Een vertelling van soldaat Edmond Nicolas*
- 58 Schatkisten
- 59 Puntje
- 62 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 64 Jaarprogramma 2018
- 64 20 + C + M + B + 19
- 65 Onze Overledenen
- 66 Collecten in de maanden oktober en november 2018
- 67 De liturgische kalender voor het nieuwe jaar 2019
- 69 Kalender Gerwen
- 73 Kalender Leiden
- 75 Kalender Utrecht
- 78 Onze adressen in Nederland
- 79 District Benelux
- 79 Colofon